Adrian
ANGHELESCU
RĂTĂCIT
PRINTRE
SENTIMENTE
editura pim

Adrian ANGHELESCU

RĂTĂCIT PRINTRE SENTIMENTE

ANGHELESCU, ADRIAN
RĂTĂCIT PRINTRE SENTIMENTE
Iaşi ; Editura **PIM**, 2014
176 pagini; 21 x 14,5 cm

Editura PIM
Editură acreditată CNCSIS – 66/2010
Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 4, Iaşi – 700497
Tel.: 0730.086.676; Fax: 0332.440.715
www.pimcopy.ro

ISBN 978-606-13-2160-5

Redactor de carte
şi procesare electronică: *Ion URDA*

Adrian
ANGHELESCU

RĂTĂCIT PRINTRE SENTIMENTE

editura pim , 2014

În atenţia librarilor şi difuzorilor de carte:

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România: RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001 deschis la BCR Unirea Bucureşti

---

Carte apărută în colecţia:

Eu sunt... Adrian Anghelescu

M-am născut la data de 24 august 1951 în satul Smadovita, comuna Bâcleş, judetul Mehedinti, ca fiu natural al Lidiei Puiu. La vârsta de 9 luni am fost adoptat şi apoi înfiat de sotii Ana şi Dumitru Anghelescu, care nu aveau copii, devenind unicul lor fiu pe care l-au crescut şi îngrijit cu multă dragoste şi căldură sufletească.

În anul 1965 moare mama, Ana Anghelescu la vârsta de 52 de ani răpusă de un cancer nemilos, eveniment care m-a marcat profund pentru tot restul vietii. În noiembrie 1969 se stinge din viată, la vârsta de 63 de ani, şi tatăl meu Dumitru Anghelescu.

Orfan de ambii părinti, am descoperit în actele familiei că nu sunt fiul natural al sotilor Ana şi Dumitru Anghelescu şi că mama mea se numeşte Lidia Puiu. Cu ajutorul unui ofiter de militie prieten cu răposatul Dumitru Anghelescu am pornit

o investigatie, iar dupã trei luni de cãutãri am aflat cã mama mea naturalã se numeşte Giubega Lidia şi locuieşte în Municipiul Galati. Am cãutat-o şi am gãsit-o pe mama, însã am constatat cã aparitia mea în viata ei a cam bulversat-o, deoarece nimeni din familia mamei mele nu ştia de existenta mea, astfel încât toti cei din jurul mamei mele: sot, bunicã, fratii mamei, unchi, mãtuşi, prieteni au fost surprinşi. Probabil cã acesta a fost şi motivul pentru care n-am locuit la mama decât aproape 2 ani, pânã la terminarea studiilor liceale, întrerupte la moartea tatãlui meu adoptiv. Relatiile cu mama mea naturalã s-au pãstrat, ne vizitam reciproc, însã destul de rar şi oarecum distant.

În anul 1998 mama rãmâne vãduvã şi eu am mers la Galati împreunã cu sotia şi am adus-o pe mama la Hunedoara, unde, împreunã cu toatã familia mea: sotie, copii, nepoti am îngrijit-o pânã în anul 2003 când aceasta moare rãpusã de leucemie.

Locuiesc în Municipiul Hunedoara din anul 1972 şi pânã în prezent, împreunã cu familia.

Studii:

- *Am urmat cursurile Şcolii Generale în satul natal Smadovita, pe care le-am absolvit în 1966;*

- Între anii 1966-1969 am fost elev al Liceului Militar „Dimitrie Cantemir" din Breaza, ale cărui studii le-am întrerupt în noiembrie 1969 datoritã mortii tatãlui meu adoptiv;
- În anul 1971 am absolvit, cu diplomã de Bacalaureat, cursurile Liceului nr.6 din Galati;
- Din anul 1972 am urmat cursurile de zi ale Institutului de Subingineri din Hunedoara, devenind subinginer în anul 1975; ulterior am devenit inginer, absolvind, ca şef de promotie al Facultãtii de Inginerie din Hunedoara, Universitatea Politehnicã Timişoara, în specialitatea Deformări Plastice şi Tratamente Termice.

Profesie:

- Am lucrat la Combinatul Siderurgic Hunedoara în perioada 1972-2003, mai întâi ca laborant la Laboratorul Fizic Central, în perioada vacantelor de varã când eram student, şi apoi ca: subinginer, subinginer principal, inginer, şef sectie schimb, şef sectie adjunct coordonator în laminoarele: Blooming 1300+1000+750mm şi

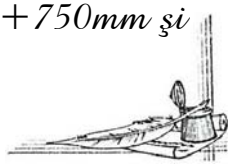

Laminorul de Profile Grele (Blooming 1300+1000+SF1+SF2+Lam.650mm);

- *În anul 2003, cu ocazia restructurării, m-am pensionat, cu reducerea vârstei standard de pensionare, pentru cei 27 ani de lucru în grupa I-a de muncă;*
- *În anul 2007 m-am prezentat la Examenul de Titularizare din învătământul preuniversitar şi, obtinînd notă peste 7, am devenit profesor de discipline tehnice la Colegiul Tehnic „Transilvania" din Deva;*
- *Din anul şcolar 2008-2009 şi până în prezent sunt profesor titular la Catedra de Discipline Tehnice a Liceului Tehnologic „Ovid Densuşianu" din Oraşul Călan.*

Activitate artistică şi literară:

- *Între anii 1977-1980 am fost interpret de satiră şi textier, lider al Grupului de Satiră din Uzina Laminoare a Combinatului Siderurgic Hunedoara, cu care am obtinut locul întâi pe tară şi am fost prezent la Gala Laureatilor în 1979;*
- *În perioada 1980-1989 am activat ca instructor artistic, interpret de satiră şi textier al Grupului*

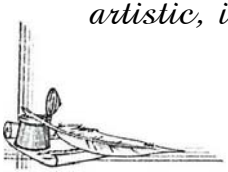

de Satirã al CSM Alimentara Hunedoara, cu care am obtinut patru locuri întâi pe tarã;

- *Am scris sporadic versuri din anii '80, publicate în diferite ziare locale;*
- *Sunt membru al Cenaclului Literar „Victor Osac" de pe lângã CARP „Speranta" din Hunedoara. Am publicat versuri în mai multe antologii de creatie literarã: „Templul creatiei" (2009) şi "Preaplinul din suflet"(2011), cât şi în "Antologie Lira 21.ro" (2013). Public curent în revista semestrialã "Înserare liricã" şi am mai fost publicat în revista literarã "Algoritm Literar";*
- *Sunt membru al Cenaclului Literar "Confluente Lirice", dar şi al Cenaclului Literar "Lira 21.ro", publicînd peste 300 de poezii în paginile site-ului "poezie.ro" de pe Internet;*
- *În anul 2012 am publicat primul meu volum de poezie - "**Furia unui destin**";*
- *În 2014 am debutat, cu un grupaj de poeme, în paginile Revistei "Noua Provincia Corvina", revistã sub egida USR fondatã de poetul Eugen Evu.*

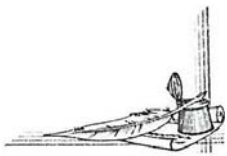

PREFAŢĂ

Aflat la al doilea volum de poezie, Adrian Anghelescu se dezice de porecla virilă pe care şi-a atribuit-o la primul volum: furiosul. Asta nu înseamnă că proeminenta latură satirică a autorului stă în umbră şi miroase flori, refuzând să intre în arenă, ca Fernando, taurul dintr-un cunoscut desen animat.

Deşi capitolul cu poezii lirice al acestui volum este mai consistent, capitolul cu satire sociale şi politice este şi de data aceasta voluminos. Şi cum ar putea să nu fie când ampla scenă politică ne oferă, fără zgârcenie şi inhibiţii, toată gama de subiecte fierbinţi ce fac deliciul scheciurilor şi poeziilor satirice. Iar Adrian ANGHELESCU este chiar persoana potrivită şi calificată pentru acest demers. A fost din tinereţe un dinamic textier şi interpret de scenete satirice, premiat de multe ori în acei ani cu fermoar la gură.

Media scrisă sau vizuală ne bombardează, zilnic, cu stiri despre aleşii care ne fac viaţa dulce-amară, dar şi despre cei care, după mai bine de două decenii de cuibărire în Parlament, au uitat de ce s-au dus acolo şi chiar au convingerea că au făcut-o numai pentru bunăstarea lor personală.

Liricul Adrian ANGHELESCU se prezintă în poezii ca: *Ce-o fi iubirea...?, Când ochii tăi îmi vor părea, Cât va fi pe lume dor* sau *Cu chipul tău în gândul meu* cu un filon poetic sensibil şi proaspăt; ***Ce-o fi iubirea...?*** *„Ce-o fi iubirea, tot mă-întreb mereu,/ O fi fiorul care mă străbate/ De câte ori privesc la chipul tău/ Ori mi-l închipui dacă sunt departe?/.../ O fi sclipirea care n-o înţeleg/ Din ochii tăi atunci când ne-ntâlnim/ Sau e misterul care nu-l dezleg."...* ***Când ochii tăi îmi vor părea*** *„Din ochii tăi luciri de stele/ Mi-au luminat iubirea/ Chiar şi-n acele clipe grele/ Când m-a cuprins mâhnirea/.../ Dintr-ale tale-mbrăţişări/ Cu mângâieri duioase/ Descopăr, după căutări,/ Trăiri miraculoase."* ***Cât va fi pe lume dor*** *„De lumina de la soare/ Şi de*

apa de izvor,/ De umbra răcoritoare/ Tot mi-e dor şi iar mi-e dor/.../ Şi mi-e dor de frunza verde/ Care tremură în vânt/ De codrul care mă pierde/ Când intrînd în el m-afund... cât e ziua de lungă/ Să-mi trimit spre tine dorul/ Într-o clipă să te-ajungă/ Şi să-mi dea-n vileag amorul/.../ Să ştii când vei fi departe/ Şi să le spui tuturor/ Că nimic nu ne desparte/ Cât va fi pe lume dor".

Duios, curat şi împăcat cu toţi şi cu toate, ne uimeşte în poezia ***Aştept să vină seara de Crăciun*** *„Cu-n brad împodobit în prag de iarnă/ Aştept nerăbdător şi-nfrigurat/ Zăpezile din cer ca să se cearnă/ Şi-n jur să văd doar alb imaculat/.../ Aştept să vină seara de Crăciun/ Când s-a născut Iisus dintr-o fecioară/ Şi-aş vrea să fiu un pic, un pic mai bun/ Decât am fost până-n această seară/ Aş vrea să-mbrăţişez întreaga lume/ Cu toată dragostea cea pământească/ Şi bucuros la toţi să le pot spune/ Minunea Naşterii Dumnezeiască".*

Când nu laşi gândurile triste să-ţi umbrească sufletul şi vezi viaţa pulsând în natura care ne face aerul respirabil, ne hrăneşte şi ne vindecă, poţi să simţi că sufletul întinereşte, deşi indexul care contorizează anii acumulaţi e tot mai mare: ***Cu sufletul tot mai întinerit*** *„Ca şi-un copac bătut de vânt şi ploi/ Care rămâne toamna desfrunzit/ Aidoma suntem bătuţi şi noi/ De timpul ce se scurge-n infinit/.../ Însă copacul iarăşi înfrunzeşte/ Atunci când vremea se-mprimăvărează/ În timp ce omul tot încărunţeşte/ Şi ridurile peste el se-aşează/.../ Doar sufletul îi tot întinereşte/ Lângă copacii care-l înconjoară/ Când totul împrejur se înverzeşte/ Neţinând cont de timpul care zboară/.../ Şi primăvară după primăvară/ Până când drumul se va fi sfârşit/ Noi toţi purtăm a timpului povară/ Cu sufletul tot mai întinerit."*

O poezie cu o aparte frumuseţe şi o empatică aplecare către simţirile şi trăirile care ne cutremură până la lacrimi, este poemul ***Lacrima****: „Lacrima e legătura/ Dintre simţuri şi trăiri/ Lacrima e picătura/ Care-nmoaie atâtea firi/.../ Lacrima este preaplinul/ Fericirii nesperate/ Însă lacrima-i şi chinul/ Durerii nesuportate/.../ Lacrima este credinţa/ În Iisus, în Ceruri, Sus/ Lacrima înseamnă fiinţa/ Celor care ni s-au dus/.../ Lacrima-i descătuşarea/ Celor ce nu au speranţă/*

Şi pe care disperarea/ Vrea să-i separe de viaţă/.../ Lacrima înseamnă viaţă/ Şi-i o binecuvântare/ Iar când îţi cade pe faţă/ Lacrima-i o alinare".

Satiricul Adrian ANGHELESCU este în acest volum mai puţin încrâncenat şi mai mult amuzat de spectacolul străzii şi al evenimentelor politice. Aproape ca un jurnal personal, poeziile satirice consemnează fidel calendarul hapurile politice pe care trebuie să le înghiţim cu sau fără voie. Să începem cu poezia ***Din banii mei şi banii tuturor.*** Banii noştri, nu mulţi, se duc pe taxe pe benzina cu accize mari, pe medicamentele străine pe care farmaciile ni le recomandă ca mai bune decât cele autohtone, bune într-adevăr pentru umplerea conturilor bancare şi a buzunarelor celor care nu le pasă cum trăieşte poporul. Poporul tăcut şi răbdător, dar explozibil atunci când drepturile sacre, conferite de Constituţie i se încalcă. ***Din banii mei şi banii tuturor:*** *„Sunt plătitor de taxe şi de dări/ Plătesc impozite şi contribuţii/ Şi după toate-aceste obligări/ Eu ţin în spate multe instituţii/.../ Fie că-s Autorităţi Naţionale/ Sau se numesc: poliţie, armată/ Ori judecătorii sau tribunale/ Ce-au apărut pe rând, nu toate-odată/.../ Din banii mei şi banii tuturor/ Ele apar în loc să se răărească/ Şi cineva munceşte cu mult spor/ Ca zi de zi să le tot înmulţească/.../ N-ar fi nimic dacă acestea, toate,/ Constituite cică-n baza legii/ S-ar încadra într-o normalitate/ Şi n-ar avea atâtea privilegii/.../ Prin care cei care lucrează-n ele/ Să se considere superiori/.../Şi ce se-ntâmplă azi în spaţiul public/.../ Ei hotărăsc dar fără să răspundă/ Neţinând cont tocmai de simţul civic/ Ce-ar trebui pe toţi să ne pătrundă/ Iar bietul om de rând împovărat/ De plăţile care le datorează/ Vă-nchipuiţi cât e de supărat/ Pe cei care-l conduc şi guvernează/.../ Şi care după ce preiau puterea/Nu se-ngrijesc să facă ce-au promis/ Dar se grăbesc în a-şi spori averea/ Trăind de parcă-ar fi în paradis/...*

Autocenzura funcţionează perfect în poezia satirică a lui Adrian Anghelescu şi mi se pare firească. Limbajul poetic folosit este decent critic, fără vulgare derapaje, dar cu nonşalanţa pe care libertatea

cuvântului nemurdărit ne-o conferă: ***Autocritică:*** *„Eu cred că n-am în cap decât prostie/ De-aceea nici n-am prea băgat de seamă/ Că nu prea ştiu ce-nseamnă o poezie/ Şi că doar „relatez", cum zice-o damă,/.../ Citeam ceva de versuri şi de rime/ Acolo undeva-n dicţionare/ Dar poate n-am atâta isteţime/ Ca s-o înţeleg pe dama oarecare/.../ Pentru că libertatea de-a gândi/ Şi de-a te exprima-n/ lejeritate/ Nimeni n-o poate astăzi îngrădi/ Că n-are această autoritate/.../ Iar chestiunea cu aprecierea/ Nici n-a avut, nici n-are importanţă/Şi nici nu m-afectează „tămâierea"/ Pentru că mă exprim cu nonşalanţă".*

Creaţiile satirice se prezintă singure: *„Funcţionari cu lefuri plătite de popor", „Acoperiţi sau neacoperiţi", „Că nu ne încălzeşte hoţul din puşcărie", „Atunci poporul trebuie să ştie", „Funcţionari cu lefuri plătite de popor"* etc. Autorul sancţionează, cu satiră condimentată şi cu umor bine rumenit, tot ceea ce se cuvine sancţionat de la o imaginară tribună ridicată în Agora democraţiei dâmboviţene, balcanice şi oficial europene.

Cu vervă şi neobosită osârdie lirică, Adrian ANGHELESCU este un condei incomod pentru cei care se bat cu morile de vânt ca şi pentru cei care „prostesc poporul" cu subtile minciuni ambalate în adevăruri imbatabile. Atâta timp cât un ochi plânge şi altul râde tragi-comedia existenţei noastre se joacă la scenă deschisă.

Victoria STOIAN

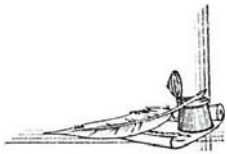

Partea I

Motto:

... îmi aduc aminte de părul tău,
ostenite şuviţe de tandreţe...
Ion Urda – Fantomatice păsări

SCRUTÎND AMURGUL...

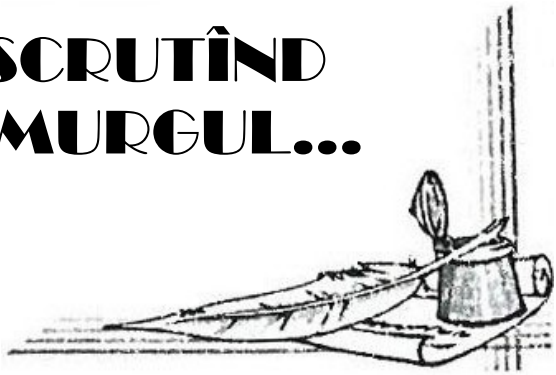

Acolo-n codrul verde

Acolo-n codrul verde şi cu copaci bătrâni
Unde mergeam adesea ca să mă-ascund de soare
Mi-am petrecut, fiind tânăr, zile şi săptămâni
Printre jivine, gâze şi păsări cântătoare

De la-nceput cu teamă porneam pe vreo cărare
Cu paşii şovăielnici dar şi cu frica-n oase
Mă speriam de moarte la oricare mişcare
Când m-afundam mai tare în codrul de foioase

Numai că toată teama se risipea treptat
Iar liniştea pădurii părea tot mai deplină
Când nici o adiere de vânt n-a mai suflat
Să-nvioreze frunza pe ramuri în surdină

Trecând pe lângă-o tufă a unui lăstăriş
Ţâşnit-a dinainte-mi, de mi-a îngheţat suflarea,
Un iepure, în salturi, ce se-ascundea în tufiş
Căruia-i deranjasem liniştea cu plimbarea.

Iar mai la vale-n umbra de frasini şi arţari
Ţâşnea şuvoi de apă rece şi cristalină
Printre copacii falnici de-acolo, seculari,
Zbătându-se să iasă din codru la lumină

Dar şi strângând în juru-i mereu vieţuitoare
Ce se-mbulzeau setoase ca să se răcorească
Şi unde prima oară văzut-am căprioare
Care-au venit sfioase setea să-şi potolească.

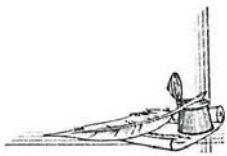

Şi tot acolo-n codrul cu neguri şi hăţişuri
Unde cloceşte mierla şi ouăle de cuc
Sticleţi caută hrană prin pajişti şi tufişuri
Şi-un lup, pierdut de haită, aleargă zăbăuc.

Dar toate, toate-acestea îmi sunt acum departe
În locul unde-mi zboară gândul copilăresc
Şi deşi cale lungă de ele mă desparte
Când îmi aduc aminte nostalgic mă gândesc

La tufele cu-alune, la rugii plini de mure
La mânătărci, crăiţe şi la poieni de fragi
Fiindcă m-apasă dorul de falnica pădure
Să stau la umbra deasă de sub stejari şi fagi...

Acum în prag de Înviere

E-atâta linişte în mine
Acum în prag de Înviere
De sărbătoarea care vine
Vreau să mă bucur în tăcere

Şi vreau ca să percep Minunea
Care m-a copleşit mereu
Cu mintea şi înţelepciunea
Dată ca dar de Dumnezeu

Fiindcă ştiu că destinul meu
Se datorează vrerii Lui
Aşa cum este bun sau rău
El este darul Domnului

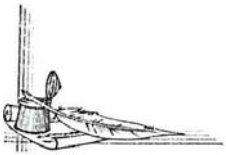

De-aceea cred că toată viaţa
E darul cel mai scump primit
Şi mă bucur când dimineaţa
Mă-nchin, mă rog necontenit

Şi-i mulţumesc lui Dumnezeu
Pentru toate câte mi-a dat
Și-adânc smerit îi cer mereu
Să mă ajute neîncetat

Iar mâine când dintr-un mormânt
Iisus Cristos va fi înviat
Ca orice om de pe pământ
Voi crede cu adevărat

Cu sufletul tot mai întinerit

Ca şi-un copac bătut de vânt şi ploi
Care rămâne toamna desfrunzit
Aidoma suntem bătuţi şi noi
De timpul ce se scurge-n infinit

Însă copacul iarăşi înfrunzeşte
Atunci când vremea se-mprimăvărează
În timp ce omul tot încărunţeşte
Şi ridurile peste el se-aşează

Doar sufletul îi tot întinereşte
Lângă copacii care-l înconjoară
Când totul împrejur se înverzeşte
Neţinând cont de timpul care zboară

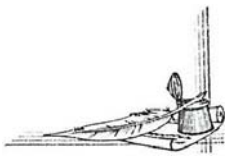

Şi primăvară după primăvară
Până când drumul se va fi sfârşit
Noi toţi purtăm a timpului povară
Cu sufletul tot mai întinerit

Adio vară!

Se micşorează zilele încet
În timp ce nopţile se vor lungi
Şi aerul pe care-l trag în piept
Este mai rece-n fiecare zi

Iar soarele de-acum se-ndepărtează
De parcă s-ar fi supărat pe noi
Căldura lui se tot împuţinează
Încât pe plajă nu mai mergem goi

Şi cerul este tot mai înnorat
Iar norii sunt mai ameninţători
E semn că verdele s-a expirat
Şi se transformă-n ruginii culori

O altă toamnă vine peste ţară
Când roadele se-nghesuie în hambare
Şi când bobocii ce se numărară
Vor fi gâscani la toamna viitoare

Se duc şi păsările-n stoluri lungi
În către miazăzi de-acum grăbite
Până nu vin acele ploi cu fulgi
Care-s deja prezente-n vârf de munte

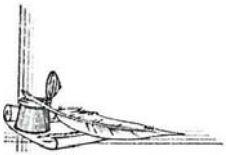

Iar frunzele mereu se-gălbenesc
Căzând agale pe pământul tare
Din pomii care parcă amorţesc
De frigul ce se anunţă-n continuare

Copacii codrului se colorează
Şi-n galben-ruginiu se arămesc
Iar cei ce rămân verzi parcă sfidează
Neaua şi gerul se prevestesc

Adio, vară! Toamna ţi-a luat locul
Pe-a timpului cărare înfinită
Doar până când îi va veni sorocul
Ca să rămână-n urmă troienită

Avem pe cineva

Avem pe cineva care se bate
„Cu morile de vânt" dintr-un sistem
Cu sârguinţă şi tenacitate
Şi este o minune c-o avem...

Avem pe cineva ce-i înţelege
Pe toţi acei ce sunt nedreptăţiţi,
Discriminaţi prin textele de lege
Scrise cu ură de neisprăviţi...

Avem pe cineva mereu aproape
Cum n-am avut nicicând în alte dăţi
Care se luptă zilnic să ne scape
De sărăcie şi de nedreptăţi...

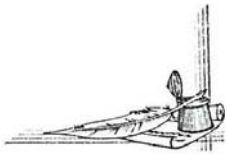

Avem pe cineva care-i ajută
Pe cei năpăstuiţi, plini de nevoi,
Cu bunătatea-i prea recunoscută
Ea fiind zâna bună dintre noi...

Avem pe cineva cum ne-am dorit
Ce ne-am ales-o ca parlamentară
Când a fost votul cel mai potrivit
De când votăm a nu ştiu câta oară...

Avem pe cineva care-i de-aici
Ce-amănunţit cunoaşte-al nostru trai
Fiindcă suntem sătui de venetici
Ce pentru oameni n-au mişcat un pai.

Şi dacă noi avem acum norocul
Să fim ai Dumneaei contemporani
Eu cred din suflet c-a sosit sorocul
Ca să-i urăm un sincer: „La mulţi ani!”

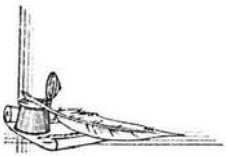

Aştept să vină seara de Crăciun

Cu-n brad împodobit în prag de iarnă
Aştept nerăbdător şi-nfrigurat
Zăpezile din cer ca să se cearnă
Şi-n jur să văd doar alb imaculat

Aştept să vină seara de Crăciun
Când s-a născut Iisus dintr-o fecioară
Şi-aş vrea să fiu un pic, un pic mai bun
Decât am fost până-n această seară

Aş vrea să-mbrăţişez întreaga lume
Cu toată dragostea cea pământească
Şi bucuros la toţi să le pot spune
Minunea Naşterii Dumnezeiască

Că-n fiecare zi în crezul meu
Şi-n fiecare respiraţie şi gând
Se simte-ntotdeauna Dumnezeu
Căruia-i datorez al meu cuvânt

Fiindcă eu cred cu-ntreaga mea fiinţă
Şi mă închin mereu la Cel de Sus
Cu pioşenie şi umilinţă
În noaptea-n care se năştea Iisus

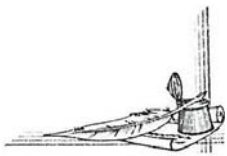

Ce-o fi iubirea...?

Ce-o fi iubirea, tot mă-întreb mereu,
O fi fiorul care mă străbate
De câte ori privesc la chipul tău
Ori mi-l închipui dacă sunt departe?

O fi sclipirea care n-o înţeleg
Din ochii tăi atunci când ne-ntâlnim
Sau e misterul care nu-l dezleg
Nici când privirile ni le sorbim?

O fi dorinţa de-a te întâlni
Atunci când nu te afli lângă mine
Ori e ceva ce nici eu nu pot şti
Ce-n gândurile mele intervine?

Sau poate-o fi acea accelerare
A inimii ce-n pieptul meu se zbate
Când sunt pierdut într-o îmbrăţişare
A fiinţei dragi, atât de adorate?

Ori sunt acestea toate împreună
Pe lângă altele ce nu le ştim
Care în noi deodată se adună
Şi ne dictează ceea ce simţim

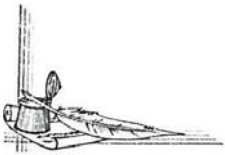

Ceaţa

S-a lăsat ceaţa peste-ntreaga vale
Dar cât se-ntinde cine poate şti?
Numai vreo vietate zburătoare
Dacă deasupra ceţii va pluti

Aud prin ceaţa densă şi opacă
Străbătând tot mai clar un şuierat
Al trenului care-ar urma să treacă
Grăbit de parcă este-ntârziat

Noroc că eu ştiu drumul spre livadă
Însă păşesc atent şi temător
Pentru că nu e nimeni să mă vadă
Cum nu văd eu coroana pomilor

Mă duc acolo toamna când şi când
Să simt miros de măr şi gutuie
Şi să văd nucile din nuc căzând
Cu miezul crud în pieliţă-amăruie

Acum pământul este plin de rouă
Abia-l zăresc uitându-mă în jos
Şi parcă văd o mogâldeaţă, două
A unor pomi ce-i simt după miros

Iar soarele învăluit în ceaţă
Pare un gălbenuş într-un aspic
Ce tremură şi-n astă dimineaţă
Pe cerul unde nu zăreşti nimic

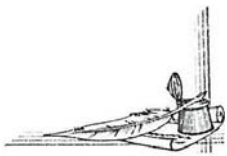

Abia după vreo oră străluceşte
Cu razele-i tot mai dogoritoare
Când ceaţa întru-n minut se risipeşte
Să pot privi mai clar întreaga vale

De câte ori

De câte ori mă uit în ochii tăi
Mai luminoşi ca stelele din cer
Ţâşnesc din ei mănunchiuri de scântei
Ce mă-nfioară cu al lor mister

De câte ori la sânii tăi privesc
Frumoşi ca marmura şi tresăltând
N-aş vrea privirea să-mi mai dezlipesc
Şi-aş vrea cu palmele să ţi-i cuprind

De câte ori mă uit la gura ta
Cu buze rumene şi arcuite
Visez că ele parcă-ar murmura
Să meargă gura mea să le sărute

De câte ori eşti prin apropiere
Din preajma ta n-aş mai pleca deloc
Pentru că tu eşti oaza de plăcere
Cea care mi-a pus inima pe foc

Însă de câte ori tu eşti departe
Neliniştea parcă mă copleşeşte
Şi numai de tristeţe eu am parte
Deoarece ființa ta-mi lipsește

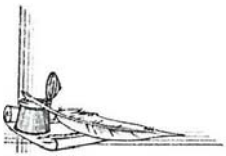

Când ochii tăi îmi vor părea

Din ochii tăi luciri de stele
Mi-au luminat iubirea
Chiar şi-n acele clipe grele
Când m-a cuprins mâhnirea.

Dintr- ale tale-mbrăţişări
Cu mângâieri duioase
Descopăr, după căutări,
Trăiri miraculoase.

Pe pieptul tău cu sâni ce par
Perne de paradis
Îmi pun sărutul iar şi iar
În clipele de vis

Şi-atuncea eu nu mai sunt eu
Că parte fac din tine
Când timpul zboară teleleu
De astăzi către mâine.

Iar ochii tăi îmi vor părea
Cu mult mai lucitori
Când noi ne vom îmbrăţişa
Cu şi mai mari fiori.

Şi ne vom spune vorbe dulci
Prin şoaptele divine
Ca la-nceput, fiindcă de-atunci
Eu nu mai ştiu de mine...

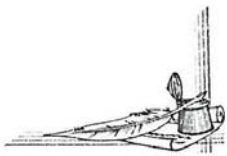

Cât va fi pe lume dor

De lumina de la soare
Şi de apa de izvor,
De umbra răcoritoare,
Tot mi-e dor şi iar mi-e dor

Şi mi-e dor de frunza verde
Care tremură în vânt
De codrul care mă pierde
Când intrînd el, m-afund

Mi-e dor s-aud ciripitul
Păsărilor cântătoare
Şi mi-e dor de fâşâitul
Şopârlelor târâtoare

Mi-e dor de boabe de rouă
Când zori de zi se ivesc
Mi-e dor ca să stau când plouă
Şi stropi reci mă biciuiesc

Iar cât e ziua de lungă
Să-mi trimit spre tine dorul
Într-o clipă să te-ajungă
Şi să-mi dea-n vileag amorul

Să ştii când vei fi departe
Şi să le spui tuturor
Că nimic nu ne desparte
Cât va fi pe lume dor

Copacul secular

Pe-acel drum drept şi fără ocolişuri
Pe care rar mai trece câte-un om
Nestrăjuit de-arbuşti sau lăstărişuri
În lungul lui vezi de departe-un pom

Copac pe care-l ştiu de mititel
Vânjos la trunchi şi cu coroana mare
Sub care te opreşti şi stai niţel
Când e căldura prea dogoritoare

Pe-acolo vara sunt numai culturi
Pe câmpul ce se-ntinde în lung şi-n lat
Iar umbra o găseşti doar în păduri
Până la care mult ai de umblat

Acolo el domneşte maiestuos
Semeţ şi cu coroana lui umbroasă
Adăpostind pe cei ce merg pe jos
Atunci când vremea este călduroasă

Şi tot acolo vânturile-l bat
Pe vremea rea cu ploi sau cu ninsori
Dar el rămâne drept şi neschimbat
În mijlocul acelor patru zări

Ca un reper timpului trecut
Mi l-amintesc mereu din tinereţe
Iar nu demult din nou l-am revăzut
Şi m-am oprit sub el să-i dau bineţe

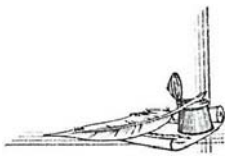

Şi să urez în viaţa-i seculară
Umbră mai răcoroasă-n toiul verii
Acolo lângă-acelaşi drum de ţară
Unde se vor opri toţi călătorii.

Clasa întâi

Încrezători şi plini de nerăbdare
Cei mici vin ca să-nceapă prima clasă
Unde-i aşteaptă doamna-nvăţătoare
La şcoala ce va fi a doua casă

Şi atâtea orizonturi vor deschide
Cu mintea lor mereu sfredelitoare
Dar şi cu sufletele lor candide
Care necesită o modelare

Vor învăţa despre valori umane
Ori despre ştiinţă şi tehnologie,
Se vor visa eroii din romane,
Vor şti ca să citească şi să scrie

Şi vor raţiona cu mintea lor
Cum să rezolve oricare problemă,
Vor învăţa şi taina artelor
Dar şi să descifreze orice schemă

Iar toate le vor face pe-ndelete
După metode, reguli, cu rigoare
Încât aceştia toţi: băieţi şi fete
Vin ca să-nveţe în băncile şcolare

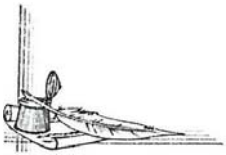

De unde vin şi încotro mă duc?

De unde vin şi încotro mă duc
Este-ntrebarea ce mi-o pun mereu
Fiindcă mă simt pe lume singur cuc
Cu gânduri şi cu vise-n capul meu?

Pe la-nceput, când ochii i-am deschis
Şi mă veghea cu chipul scump o mamă,
Realitatea îmi părea un vis,
Dar chipul mamei este azi-n ramă

Iar după-aceea, făcând primii paşi
Tainele mersului să desluşesc,
Zburdam alături tot de copilaşi
Pe care-acum de-abia mi-i amintesc

La şcoală, când mergeam în tinereţe,
Am fost coleg cu alţii ca şi mine
Ce azi i-aş recunoaşte după feţe
Şi foarte rar pe vreunul după nume

Şi mai apoi, student la facultate,
Am legat fel şi fel de-amiciţii
Ce prea puţine au fost transformate
În ceea ce numim prietenii

Iar la serviciu plămădind oţelul
Şi practicând cu zel ingineria
Lucram atunci cu oameni de tot felul
Dar cu puţini legam prietenia

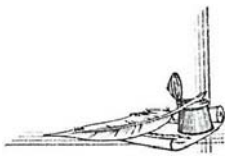

Norocul a venit mereu de-acasă
De la copii şi de la nepoţei
Cărora cred că sincer le şi pasă
La fel cum mie-mi pasă azi de ei

Numai că fiecare-i cu-ale lui
După ce cresc pe drumul lor se duc
Urmându-şi căile destinului
Când în final rămân tot singur cuc

Cu visele şi gândurile mele
Înconjurat de semeni ca şi ieri
Dar copleşit de vremurile grele
Când la prea multe nu mai poţi să speri

Şi când prin obsedanta întrebare
De unde vin şi încotro mă duc
Voi căuta răspunsurile care
Esenţa existenţei mi-o traduc

Şi-mi spun că fiecare când se naşte
Are şi drumul şi destinul lui
Dar în final pe fiecare-l paşte
Singurătatea tristă-a cucului

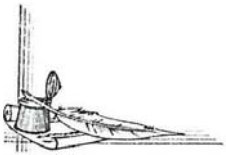

Dorul de Eminescu

El care printre gânduri avea "un singur dor"
Fiindcă trăia aievea în "cercul nostru strâmt"
Rămâne muritorul cel mai nemuritor
Care-a trăit vreodată aici pe-acest pământ

El ce cutreierase prin "codrii de aramă"
S-asculte „glăsuirea pădurii de argint"
Trăia aproape singur şi nebăgat în seamă
Când merita cinstire mai mult decât un sfânt

El veşnicul „luceafăr" şi „rege-al poeziei"
Ce fost mereu alături de „plebea proletară"
Şi-a criticat bogaţii dând frâu liber mâniei
Era contestatarul cu vocea solitară

Tot el pierdut în „noaptea vieţii de poezie"
Divinizând ca înger o "palidă" femeie
Şi-a căutat amorul în versuri şi magie
Îndrăgostit de „ochii de piatră ce scânteie"

El cugetând într-una fără să se oprească
Şi sfredelind cu mintea tainele omenirii
Dorea ca nimeni altul ca să le desluşească
Şi să facă lumină în haosul gândirii

„Poetul nepereche" pentru eternitate
Pe care „epigonii" l-au pizmuit mereu
Când nu puteau atinge acea imensitate
Pe care-a atins-o doar el prin geniul său

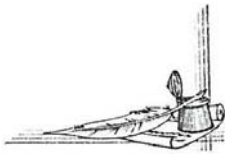

Geniu fără noroc ce „nu cunoaşte moarte”
Şi dus de lângă noi „în codri şi pe dealuri”
Ca de-acolo de sus de grijă să ne poarte
Să preţuim tot timpul sfintele idealuri

De-aceea naţiunea de-a pururi îl slăveşte
Şi îl omagiază aşa cum se cuvine
Dorul de Eminescu pe toţi ne copleşeşte
Iar versurile sale de-a pururi vor rămâne

Decontul trăirii

Fiecare dintre noi poartă-n suflet năzuinţe
Vise, ţeluri, ideal ce se cuibăresc în minte
Iar unele dintre ele sunt puternice dorinţe
Ce ne călăuzesc paşii către mâine, înainte!

Sunt trăiri pe care fiinţa le petrece peste timp
Unele întâmplătoare, altele mult mai pregnante
Iar în suflet fiecare are propriul lui Olimp
Şi câte-o divinitatea mai presus de sanctitate

Are omul când e tânăr atâta exuberanţă
Plină de inconsecvenţă şi de multă energie
Şi-o dezordine în gânduri lipsită de importanţă
Dar şi firea agitată uneori prea zurbagie

Mereu plin de nerăbdare,
nu prea dornic să gândească
Şi fără statornicie, străin de perseverenţă
Trece fără griji prin viaţă sub tutela părintească
Neavând deloc probleme de trai şi de existenţă

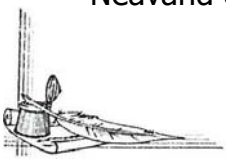

RĂTĂCIT PRINTRE SENTIMENTE

Abia când vine decontul să-şi probeze competenţa
Şi să treacă vreun examen după absolvirea şcolii
Va putea arăta lumii c-a trăit adolescenţa
Cu succes în mod pragmatic,
ori degeaba-n "dorul lelii"

Fiindcă pentru mai departe omul este nevoit
Să dea singur piept cu viaţa, să-şi câştige existenţa
Deoarece viitorul singur şi l-a făurit
Ca să demonstreze-n viaţă priceperea, competenţa

Se vor realiza vise, se vor nărui speranţe
Depinde de fiecare cum şi le-a aprofundat
Se vor văicări aceia ce-au avut mereu restanţe,
Cei care-au chiulit tot timpul şi care n-au învăţat

Aceia vor simţi greul pe umerii gârboviţi
Şi-l vor purta cu obidă chinuiţi tot restul vieţii
Fiindcă-n timpul tinereţii au fost cam nesăbuiţi
Şi-au crezut că pot să facă toată viaţa "pe isteţii"

Pentru că aşa e-n viaţă decontul vine-n final
Şi orice realizare se face numai muncind
Cu pricepere, răbdare, urmărind un ideal
Pe care-l alegi tu singur şi numai perseverând

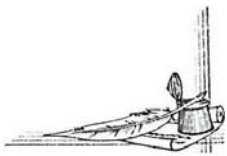

Cu chipul tău în gândul meu

Adorm în fiecare seară
Cu chipul tău în gândul meu
Şi cu privirea ta ştrengară
Care m-a fermecat mereu

Şi te visez că-mi stai aproape
Să te mângâi să te dezmierd
Să te sărut uşor pe pleoape
Şi-n ochii tăi să mă tot pierd

Cu trupurile-alăturate
Pline de patimi şi de dor
Care se vor descătuşate
Prin contopire în amor...

Dar când revine dimineaţa
Şi dau să mă ridic din pat
Rămâne-n suflet doar dulceaţa
Himerei ce o am visat.

Şi te afund, scumpă lumină,
Cu chipul tău în gândul meu
Zălog al vremii ce-o să vină
Şi candelă spre Dumnezeu...

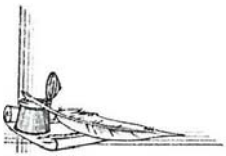

De undeva dintr-un neant poetic

Mi-a fost întinsă mâna de-ajutor
De undeva dintr-un neant poetic
Să-ncerc să mă ridic în preajma lor
Anevoios, încet, să nu mă-mpiedic.

Emoţia m-a luat în stăpânire
Şi am o stare de febrilitate
Că năpădit de-atâta fericire
Îmi pierd cumva şi din luciditate

Şi nu-mi vine să cred că pe-acest drum
Care-l străbat cei plini de măiestrie
Păşesc şi eu împleticit acum
Cu dragoste de vers şi poezie

Voi preţui mereu această mână
Către izvorul veşnic nesecat
De gânduri şi trăiri ce se-mpreună
Din care versul s-a tot adăpat

Şi-o să încerc cu-ntreaga mea fiinţă
Să mă dedic acestui ideal
Cu pasiune dar şi cu credinţă
Ca să slujesc al versului altar...

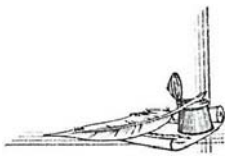

După un somn cu vise

În dimineaţa rece păşeam pe diamante
Acolo în verdeaţa ce strălucea la soare
Mă înţepau în talpă intens energizante
Şi-mi transmiteau fiorul ca pe o desfătare.

Dacă treceai, culcând-o cu paşii la pământ,
Din iarba pân' la gleznă se scuturau cristale,
Părând că sunt lovite de-o aripă de vânt
Cu penele de înger moi ca nişte petale.

Totul era mirific sub străluciri de raze
Ce suliţau pământul în toiul dimineţii
Părând că este acolo o mare de turcoaze
Cu-mpletiri de culoare spre desfătarea vieţii

Tot aerul din lume îmi inunda plămânii
Cu oxigenul nopţii împrospătat cu rouă
Iar apa cristalină din ciutura fântânii
Eu mi-o izbeam pe faţă cu mâinile-amândouă

Să mă trezesc la viaţă după un somn cu vise
În mijlocul naturii atât de generoasă
Când noaptea întunecată abia se risipise
Să lase locul zilei cu manta-i luminoasă...

Că toată energia şi spiritul din noi
Vine pe-aceste raze de la măritul soare
De-atunci de când ne naştem nevinovaţi şi goi
Şi până când apunem în viaţa trecătoare.

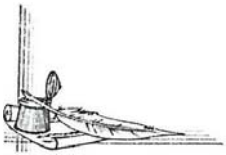

E bine să pui răul înainte

Când îţi faci calculele pentru viaţă
Analizând ce şanse vei avea
E bine ca să pui răul în faţă
Şi să-ţi închipui ce se va-ntâmpla

Fiindcă un optimism exagerat
Nesusţinut de muncă şi răbdare
La cei care prea mult s-au avântat
Le scutură pământul sub picioare.

Iar când se vor trezi-n realitate
Le va fi foarte greu să recunoască
Că fără muncă-n viaţă nu se poate
Şi că greşeala este omenească

Numai că timpul curge implacabil
Şi trece doar în defavoarea lor
Iar până să-nţeleagă ei, probabil
Traiul nu le va fi foarte uşor

Pentru că scopul ce ţi l-ai propus
Dacă nu ţi-l atingi în timp util
Constaţi că şansele ţi s-au cam dus
Şi-l vei realiza mai dificil

De-aceea-i bine ca, la timpul lor,
Să le faci toate ce ţi le-ai propus
Pentru că îţi va fi mult mai uşor
Fără a fi eşecului expus...

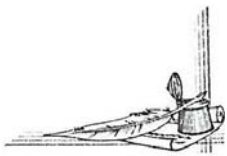

Fulg de nea

Fulg de nea bătut de vânt
Ce pluteşti uşor, uşor
Te cobori către pământ
Din al cerului pridvor

Şi când cazi, mândră steluţă
Cu-al tău alb imaculat
De-acolo de sus se-anunţă
Că iarna s-a instalat

Pe năsucuri aburinde
Prin troiene şi gheţuş
Peste cete cu colinde,
Şi pe cuşca lui Lăbuş

Şi cu ţurţuri ascuţiţi
Pe la streşini aninaţi
Ce la soarele cu dinţi
Dârdâie deja-ngheţaţi

Cu multe flori albe-n geam
Desenate-n nopţi geroase
Cu promoroacă pe ram
Şi cu vetre călduroase

Argintiul tău sclipeşte
Cu luciri diamantine
Când frigul se înteţeşte
Peste dealuri şi coline

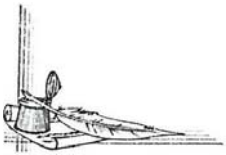

Gândurile

Prea multe gânduri răvăşite
Se-nghesuie la mine-n minte
Iar unele sunt prea grăbite
Să fie primele-nainte

Să pună ele stăpânire
Pe ordinea din viaţa mea
Ori pe întreaga mea gândire
Şi modul de-a acţiona.

Sunt gânduri de mai multe feluri:
De dragoste, prietenie,
Muncă , ambiţie şi ţeluri
Gânduri de dor şi omenie

Ori gânduri pline de-amintiri
Legate de tot ce-am trăit
De oameni, locuri sau iubiri
Dar şi de ce n-am izbutit

Precum şi gânduri-frământări
Legate de-a mea existenţă
Obsesii sau preocupări
Reflexii dar şi vehemenţă

Toate acestea dau năvală
Atenţia să mi-o capteze
Pe când eu vreau o minte goală
Nimic să nu mă deranjeze

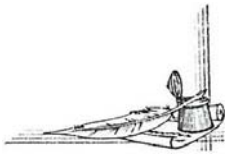

Însă probabil că tiparul
Şi cei care m-au conceput
Mi-au stabilit itinerarul
Cu gânduri de la început

Şi pentru c-aşa mi-a fost dat
Las gândurile ca să vină
Măcar cu-atât să fiu bogat
Să am cu gânduri mintea plină

Mereu ocrotitoare cu chipul ei blajin

Şi azi mi-aduc aminte de vorba ei duioasă
Cu care-atunci măicuţa mă dezmierda mereu
E vorba ce mă cheamă ca să mă-ntorc acasă
Dar mama nu mai este şi-mi pare foarte rău

Îmi amintesc adesea că-n viaţa ei tot timpul
Eu eram puiul mamei cel drag şi răsfăţat
Şi parcă văd şi-acuma ce vesel era chipul
Acelei fiinţe blânde care m-a adoptat

Parcă eram fărâma din trupul ei plăpând
Ce-a avut mereu grijă să nu mă simt străin
Şi mă privea tot timpul duios şi surâzând
Mereu ocrotitoare cu chipul ei blajin

Numai că nici norocul nu ţine-o veşnicie
Iar soarta nemiloasă nedreaptă-i uneori
Şi mi-a luat-o pe mama chiar din copilărie
Redându-mi iar stigmatul de biet copil din flori

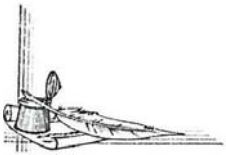

Îndemn

- nepoţilor mei dragi și isteți -

De-acum poţi să visezi la tot ce vrei
Şi să obţii tot ceea-ţi ce doreşti
Că ai destul potenţial să iei
Dar şi ambiţie să reuşeşti

Şi te poţi avânta în zborul tău
Cu forţe proprii şi încrezătoar
Că poţi alege binele de rău
Fără să-ţi trebuiască ajutor

Pentru că vârsta te avantajază
Şi ai tot viitorul înainte
Du-te, nepoate, şi realizează
Tot ceea ce îţi trece azi prin minte!

Şi fii nepotul care noi îl ştim
Frumos, deştept şi bine pregătit
Ca să putem şi noi să ne mândrim
Cu ceea ce tu vei fi reuşit

Iar azi de ziua ta îţi mulţumim
Fiindcă exişti şi eşti deja flăcău
Şi-n fiecare clipă îţi dorim
să te-ocrotească Bunul Dumnezeu

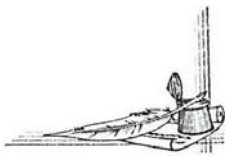

Lacrima

Lacrima e legătura
Dintre simţuri şi trăiri
Lacrima e picătura
Care-nmoaie atâtea firi

Lacrima este preaplinul
Fericirii nesperate
Însă lacrima-i şi chinul
Durerii nesuportate

Lacrima este credinţa
În Iisus, în Ceruri, Sus
Lacrima înseamnă fiinţa
Celor care ni s-au dus

Lacrima-i descătuşarea
Celor ce nu au speranţă
Şi pe care disperarea
Vrea să-i separe de viaţă

Lacrima înseamnă viaţă
Şi-i o binecuvântare
Iar când îţi cade pe faţă
Lacrima-i o alinare

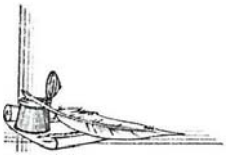

La crucea florilor

Cruce de flori şi de credinţă,
Ramuri de salcie cu mâţişori,
Speranţa de-a scăpa de suferinţă,
Dorul de cuci şi de privighetori,

Gândul curat către Mântuitor,
Recunoştinţă faţă de părinţi,
Iertarea tuturor greşelilor,
Închinăciune faţă de cei sfinţi,

Un suflet cald şi mai mărinimos
Cu vise pline numai de iubire,
Dorinţa mea de om cam păcătos
Ca să m-apropii de tămăduire

M-a-ndrumat azi în ziua de florii
Să mă apropii şi să pun o floare,
Alături de mulţi oameni şi copii,
La crucea florilor în sărbătoare

Şi să nădăjduiesc că va fi bine,
Chiar după multele nesocotiri
Cu zile liniştite şi senine,
Cu clipe vesele şi împliniri.

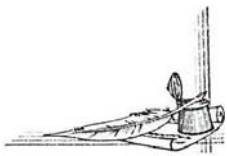

Mă definesc asa cum sunt

Mă definesc aşa cum sunt
Un pic de om, un pic de nume
Şi sunt o umbră pe pământ
O picătură-n astă lume

Am învăţat: să ştiu nimic,
Să am ambiţii dar şi vise
Pentru că eu sunt doar un pic
Dintre destinele nescrise

Şi totuşi eu mă definesc
Aproapele celor mă ştiu
Să-i preţuiesc şi să-i iubesc
Şi chiar să-i critic când sunt viu

Iar dacă nu-mi va reuşi
Această dragă tentativă
Iubiţii mei v-aş mulţumi
Când veţi gusta a mea colivă

Şi când veţi lăcrima c-am fost
Atât de fraier şi credul
Voi fi şi-n altă lume prost
Precum am fost aici destul

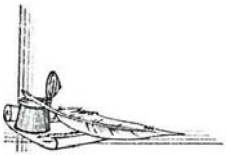

Vântul şi gândul

Vântul şuieră pe-afară
Gândul de la mine zboară
Ca să i-o ia înainte
Vântului fără cuvinte.

Dar vântul înfuriat
Că gândul l-a devansat
A lăsat deoparte mila
Şi mi-a luat toată şindrila

De pe-acoperişul meu
Fiindcă gându-mi teleleu
A-ntrecut în zborul lui
Chiar turbarea vântului

Şi de fiecare dată
Când vântu' începe să bată
Îmi rog gândul să rămână
Cu vântul să nu se pună

Fiindcă-n vâjâitul lui
Vântul ce zboară hai-hui
Iar îmi ia şindrila toată
Bată-l Dumnezeu să-l bată!

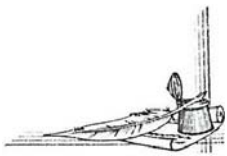

Lumina Învierii

Lumina Învierii e minunea
Pe care Dumnezeu ne-o dăruieşte
Şi pe care-o aşteaptă toată lumea
Ca pe ceva care ne mântuieşte.

Lumina Învierii e speranţa
De viaţă liniştită şi de pace
E gândul ce ne-aduce siguranţa
De-a izbândi în cele ce vom face.

Lumina Învierii e credinţă
Care Iisus ne-a dat-o tuturor
După a Sa răstignire-n suferinţă
Şi Învierea după-al Său omor.

Lumina Învierii este visul
De-a fi aproape de divinitate
Şi de-a cunoaşte cum e Paradisul
Pe care-l ştim ca fără de păcate.

Lumina Învierii este viaţa
Pe care o trăim pe-acest pământ
Când ne trezim din noapte dimineaţa
Şi ne-închinăm la Dumnezeul Sfânt

Şi-i mulţumim, cum ştie fiecare,
Că ne-a mai dat o zi ca să trăim
Să privim bucuroşi la mândrul soare
Ca spre un dar care să-l preţuim.

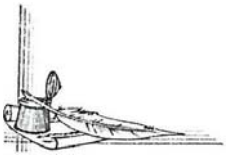

Iar dacă vremea este înnorată
Ea se va-însenina ca prima oară
Deoarece tot Domnul ne arată
Că viaţa e şi grea, e şi uşoară.

"Măi nepoate, dom'le dragă"

Îmi zicea :"Măi nepoate, dom'le dragă"
Scumpul meu unchi Nea Boabă de la ţară
De care amintirile mă leagă
De când eram copil odinioară

În mâini cu barda, tesla şi toporul
A cioplit lemne toată viaţa lui
Era un hâtru, îi plăcea umorul
Şi umbla singur mai mereu hai-hui

Cutreiera pădurea după lemne
S- aleagă ceva bun pentru cioplit
Şi cunoştea copacii după semne
Iar mândrele din sat după păşit

Care-l chemau ca să le mai cioplească
Atunci când erau singure pe-acasă
Că ştia unchiul să le-mbrobodească
Cu uitătura lui cam şmecheroasă

Şi fluiera într-una mulţumit
Purtând cu el creion de tâmplărie
Să facă semn la lemnul de cioplit
Ca să-l cioplească cu economie

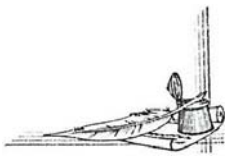

Nedumerit l-am întrebat în şagă
De ce după ce-mi zice „măi nepoate”
Îmi spune-n continuare „dom’le dragă”
Împins fiind de curiozitate

Şi mi-a răspuns senin, netulburat
Că „dom’le dragă” nu zice oricui
Ci numai unuia care-i titrat
Ca să-i arate preţuirea lui

Faptul de a-i fi nepot era mândria
Iar „dom’le dragă” era preţuirea
Prin care el cu toată modestia
Îşi arăta respectul şi-omenia

Pentru că-n mintea lui cea ţărănească
El avea ierarhia de valori
Ce nimeni nu putea să i-o clintească
Nici dac-ar fi trăit de două ori.

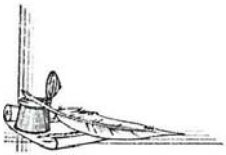

O dramă de la Săcărâmb

Destine tragice-s la orice pas
În ţara noastră veche de milenii
Chiar şi-n poveşti destinele-au rămas
Şi multe sunt păstrate cu sfinţenii.

Mergând o vreme pe la Săcărâmb
Am auzit de-o tragică-ntâmplare
Şi nu ştiu ce-o fi drept şi ce-o fi strâmb
Din fapta-aceea cutremurătoare.

Ortacii care scormoneau în mină
Să scoată aurul din galerii
Cu greu puteau atunci să-şi întreţină
Familiile cu mai mulţi copii.

Pentru că lefurile n-ajungeau
Ca ei să-şi ducă traiul liniştit
Minerii câteodată ascundeau
Aurul denumit săcărâmbit,

Pe care îl dădeau la băcănie
Luând alimente, băuturi, ţigări
La nişte preţuri de şarlatanie
Fără să aibă totuşi remuşcări.

Şi-n acest fel averea tuturor
O dijmuiau ortacii beţivani
Când acel aur nu era al lor
Găsit în mină printre bolovani.

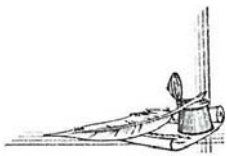

Cei care guvernau atunci în ţară
Trimis-au omul cel mai competent
Să ia orice măsură necesară
Ca să nu intre mina-n faliment,

Un inginer capabil şi cinstit
Ce-a pus în aplicare măsuri dure
Pentru cei ce lucrau în minerit
Ca aurul găsit să nu-l mai fure.

Nemulţumiţi de ce măsuri s-au luat
Ortacii cei mai răi au hotărât
Să fie repede asasinat
Acela care le stătea în gât

Iar cel ce va fi prins şi judecat
Avea familia asigurată
De către ceilalţi ce vor fi scăpat
Ce-au jurat s-o ajute viaţa toată.

A fost ucis atât de odios
Că i-au găsit în trup şi trei şuruburi
Puse de asasinul nemilos
Turbat că nu mai câştiga din furturi

Însă nu ucigaşul a plătit
Cu libertatea pentru acel omor
Ci alt miner destul de schingiuit
Forţat de-un prea zelos anchetator.

Cel condamnat nedrept la puşcărie
Murea în temniţă nevinovat
Plătind cu viaţa pentru-o mărturie
Ce i s-a smuls de procurori forţat

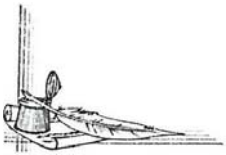

Fiindcă şi-atunci ideea de dreptate
Era, ca şi acum, doar utopie
Cu criminali trăind în libertate
Şi cu nevinovaţi la puşcărie

Abia la spovedania din urmă
Cel ce-a ucis mărturisea păcatul
Văzând că şi lui viaţa i se curmă
A spus că pentru el a plătit altul.

Însă nu fapta de omor în sine
A fost atâta de revoltătoare
Cât cele ce-au urmat sunt o ruşine
Şi poate un păcat fără iertare.

Au smuls o placă comemorativă
De pe mormântul victimei martir
Cu buna ştiinţă cumva colectivă
A celor ce nu merită sictir,

Cei care-acolo într-un colţ de lume
N-aveau respect, credinţă şi onoare
Şi care, condamnând faptele bune,
Au apărat o cruntă-asasinare.

Într-un final un inginer miner
Ce-avea strămoşii pe acel pământ
S-a întors de pe la minele de fier
Să pună placa pe acel mormânt

Şi împreună cu vecini de-ai săi
Au refăcut aşijderea mormântul
Spălând ruşinea oamenilor răi
Pe care i-a răbdat prea mult pământul.

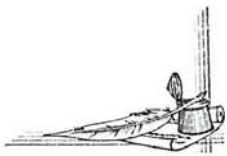

Iar pe viitor mormântul monument
Va sta ca mărturie tuturor
Amintindu-l pe omul competent
Ce-a fost ucis de tagma hoţilor

Lui sunt lacrimi

Patimile Lui sunt lacrimi
Pe obrazul omenirii
Şi-au devenit sfinte datini
Pe altarul nemuririi

Din privirea Lui cea blândă
Se revarsă suferinţă
Când mulţimea furibundă
A turbat de necredinţă

Şi-i priveşte cu răbdare
Chiar şi pe călăii Lui
Acordându-le iertare
Tot din mila Domnului

Odioasa răstignire
Săvârşită de mişei
Ne-arată o omenire
În nimicnicia ei

Pe când Sfânta Înviere
A Celui ce-a fost răpus
Ne-a arătat că nu piere
Fiul Domnului de Sus

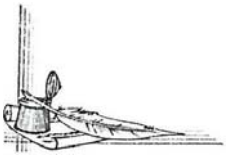

Şi-înălţat la veşnicie
Cea sfântă şi cea cerească
A ales pentru vecie
Din cer să ne mântuiască

Că minunea Învierii
Acest dar Dumnezeiesc
E de-atunci semnul puterii
Peste tot ce-i pământesc

De-aceea cu umilinţă
Şi cu sufletul curat
Din întreaga mea fiinţă
Spun : „Cristos a înviat!”

Pe cărarea adumbrită

Pe cărarea adumbrită
Din codrul în desfrunzire
S-a ivit iar o ispită
Prin a mea închipuire

N-avea nici filozofie
Nici pretenţii nu avea
Dar avea, fir-ar să fie,
Ceea ce mie-mi lipsea

Avea uitătura clară,
Sâni ca două emisfere,
Era veselă, sprinţară
Debordând de zvăpăiere

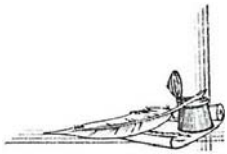

Aveau şolduri unduite
Cu coapsele senzuale
Pe care la mine-n minte
Le vedeam tot timpul goale

Avea tot ce mi-am visat
Îl avea pe vino-încoace
Şi eram extaziat
De norocul din noroace

O vedeam numai pe ea
De-atunci când a apărut
Chiar şi când mi-aluneca
Piciorul de-am şi căzut

M-am ridicat din cădere
Căutând-o cu privirea
Să mă satur de plăcere
C-am întâlnit ispitirea

Numai că nu exista
Nici urmă de vreo ispită
Pe care-o voi căuta
Pe cărarea adumbrită

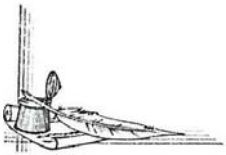

Pe unde nici nu mă gândesc

Făcui cândva în tinereţe
O greşeală după greşeală
Ce-mi par acum la bătrâneţe
Ca nişte pete de cerneală

Care deloc nu se pot şterge
Din fila vieţii, orice-aş spune,
Că omul când prin lume merge
Urma-napoia lui rămâne

Numai că urma-i dureroasă
Dacă păşeşti strâmb ori greşit
Şi-a ei durere te apasă
Sâcâitor, necontenit

Şi-oricât ai încerca vreodată
Să nu-ţi bagi tinereţea-n seamă
O amintire dezlânată
Trecutul din prezent te cheamă

Să-ţi recunoşti năzdrăvănia
Sau fapta iraţională
Şi să constaţi că grozăvia
Nu ţi-a adus mare scofală

Iar anii-aceia irosiţi
Trecuţi la pierdere de vreme
Sunt anii ce mă scot din minţi
Că mi-am creat multe probleme

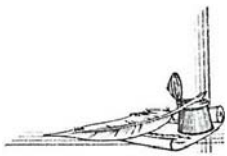

Şi recunosc că-i prea târziu
Ca din greşeli să mai repar
Pentru că eu de când mă ştiu
Am fost un suflet prea hoinar

Şi-am mers prin viaţă mai departe
Fără ca-n urmă să privesc
Lăsând instinctul să mă poarte
Pe unde nici nu mă gândesc

Pe pământeanul din aluat de zeu

Un nerv de prin coloana mea lombară
Ce-a fost captiv strivit între inele
Mă-înnebunea a nu ştiu câta oară
Cu mari dureri şi junghiuri foarte grele

Paralizase laba la picior
Era inertă, fără nici o vlagă
Şi şchiopătam în văzul tuturor
Târâind după mine talpa bleagă

Numai că făcătorul de minuni
Cu-al său renume de necontestat
M-a operat de-amiază într-o luni
Şi nervul parcă a reînviat

Iar ca dovadă de recunoştinţă
Pe pământeanul din aluat de zeu
Eu îl stimez cu-ntreaga mea fiinţă
Şi-l preţuiesc enorm în gândul meu

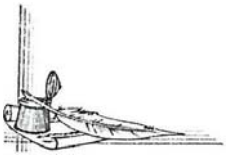

Deoarece socot cu mintea mea
Că-n ţară ierarhia de valori
Care pe merite se-ntemeia
Nu ţine seama de realizări

Şi-are la bază doar demagogia
Lipsită de criterii performante
La care nici neurochirurgia
Nu a găsit metode operante

De-aceea eu pun preţ pe pragmatismul
Care ne scapă azi de suferinţă
Apreciind convins doar altruismul
Şi-a lui profesiune de credinţă

Să nu-mi luaţi gradele de libertate

Să nu-mi luaţi gradele de libertate
Să pot trăi ca până-acum lejer
Şi nici pădurile întunecate
Cu zgomotele pline de mister

Să nu-mi luaţi noaptea razele de lună
Atunci când cerul este plin de stele
Ca să mă plimb vrăjit cu ea de mână
Şi să mă văd în ochii dragei mele

Să nu-mi luaţi vara umbra răcoroasă
Nici susurul de apă cristalină
Ca să pot sta cu mândra mea frumoasă
Şi să ne oglindim în apa lină

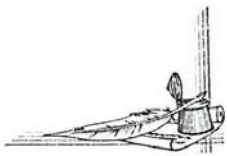

Să nu-mi luaţi foşnetele de sub paşi
Când calc pe frunzele îngălbenite
Şi nici copacii ce rămân golaşi
Atunci când vine gerul să-i sărute

Să nu-mi luaţi iarna neaua argintie
Cu mantia-i ce-acoperă pământul
Că vreau s-alunec plin de frenezie
Şi să mă iau la-ntrecere cu vântul

Să nu-mi luaţi vestitorii primăverii
Nici iarba care stă ca să-ncolţească
Şi nici din pomi mugurii reînvierii
Ce vor ca sufletul să-mi înverzească

Să nu-mi luaţi ploaia lungă,mocănească
Ce cade-ncet din norii plumburii
Peste culturi ce-aşteptă să rodească
Ca semenii să poată iar zâmbi

Că dacă toate astea mi le luaţi
Comiteţi cea mai mare nedreptate
Deoarece atunci mă condamnaţi
Să nu mai am vreun grad de libertate

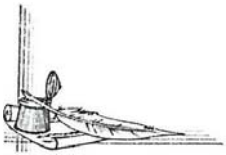

Rugăciune Maicii Domnului

Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu
Ţi-aducem astăzi cânt de mulţumire
Auzi-ne şi ajută-ne prin Fiul Tău
Ca să ne fie pe pământ mai bine

Şi iartă-ne păcate, rătăciri
Sprijină-i pe bătrâni, apără pruncii,
Alungă ura, seamănă iubiri
Şi fă-ne curajoşi în calea fricii

Prin Dumnezeu Atotstăpânitor
Fă, Maică Sfântă, să trăim mai bine
Vindecă suferinţa bolilor
Şi dă-ne astăzi teama de ruşine

Cu mila Ta şi Dragostea Cea Sfântă
Alungă diavolul ce ne pândeşte
Şi iartă-ne şi ne binecuvântă
De toate relele ne izbăveşte

Că-n Tine stă speranţa omenească
Şi-n Fiul Tău, Iisus-ul Dumnezeu,
Care prin bunătatea Lui Cerească
Ne face să ne închinăm mereu

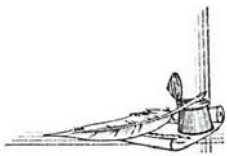

Se trezesc toate parcă dintr-un vis

Zambile, toporaşi şi ghiocei
Vestesc din nou sosirea primăverii
Iar mugurii se dezmorţesc şi ei
S-anunţe că e timpul reînvierii

Semeţul soare cu a lui căldură
Topeşte mantia cea îngheţată
Şi verdele apare în natură
Să ne inunde parcă dintr-odată

De-acum ies gâzele din ascunzişuri
Ca să mişune peste tot pământul
Foşnind şi bâzâind prin luminişuri
Ori luându-se la-întrecere cu vântul

E-o hărmălaie-acum de nedescris
Când razele de soare strălucesc
Se trezesc toate parcă dintr-un vis
Şi toate spre lumină năvălesc

Iar păsările se întorc în zbor
Să-şi reia locul în acest peisaj
Deoarece sosit-a timpul lor
Să-şi facă iarăşi cuib în mariaj

Şi toată-această magică splendoare
Ce se petrece-ncet, pe nesimţite
Ne-ademeneşte să ieşim la soare
Să repornim pe drumuri îndrăgite

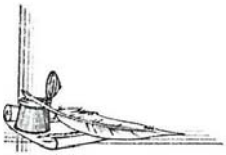

Şi-n acel colţ de rai de pe pământ

Precum Adam şi Eva prin pădure
Şi goi, şi fără frunze, visători
Nu căutam nici fragi, nici rugi cu mure
Mergeam înlănţuiţi şi doritori

Să ne pitim în codrul cu frunzişul
De ochii lumii, de care fugeam,
Să ne găsim acolo ascunzişul
Dorinţele când le descătuşam

Lăstarii ne erau atunci străjeri
Cu frunza deasă şi înrourată
Ca să nu fim văzuţi de nicăieri
De-o apariţie inopinată

Iar zumzetul pădurii în surdină
Ne-a acompaniat concertual
Să nu se ştie cel care suspină
Când noi ne zvârcoleam instinctual

Şi-n acel colţ de rai, de pe pământ,
În care raţiunea nu există
Noi ne trăiam atunci un simţământ
Dintr-o scenografie arhaistă

Fiindcă iubirea nu-i cuprinsă-n legi
Iar sensul ei este-un vrăjit simbol
Pe care oricum n-ai să-l înţelegi
Decât dacă vei fi cu trupul gol

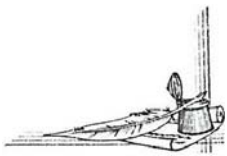

Sub soarele cu razele-i fierbinţi

Ne naştem din instinctele iubirii
Când două fiinţe dragi se contopesc
Ca să se-atingă culmea fericirii
Din care oamenii se zămislesc.

Ne naştem să vedem lumina zilei
Iar naşterea e-o binecuvântare
Când razele pătrund negrul pupilei
Să ne dea energia de la soare.

Şi-apoi încet, încet prindem putere
Să desluşim ceea ce ne-nconjoară
Tot timpul sub a mamei mângâiere
Ce ne-ngrijeşte ca şi pe-o comoară.

Greul începe-abia la primii paşi
Cu poticneli, cu temeri şi cu trânte
Atunci când suntem cei mai drăgălaşi
Şi zgomotele vin să ne-nspăimânte

Iar după ce se va-ntâmpla minunea
Prin care să rostim cuvântul mamă
În faţa noastră se deschide lumea
Spre care noi păşi-vom fără teamă

Sub soarele cu razele-i fierbinţi
Încrezători şi plini de energie
Şi ocrotiţi tot timpul de părinţi
Ce ne privesc cu drag şi cu mândrie

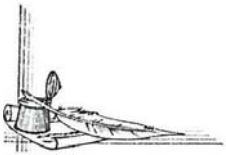

Făloşi că li s-a împlinit speranţa
Acelui sprijin pentru bătrâneţe
Care le va aduce siguranţa
Când vor fi părăsiţi de robusteţe

Pentru că-n lumea de pe-acest pământ
În care soarele ne luminează
Naşterea-i ritualul cel mai sfânt
Iar moartea-i cel care ne întristează

De-aceea trebuie să preţuim
Şi să ne bucurăm de orice zi
Care ne este dată s-o trăim
Deoarece n-o vom mai întâlni

Temerar şi visător

Am luat luna de pe cer
Şi-am ascuns-o în toiul nopţii
Să fie mai mult mister
Pe când merg la furat hoţii

Am ascuns stele-n nori
Bezna să fie deplină
De cu seară până-n zori
Când se va face lumină

Şi pe-aşa întunecime
Temerar şi visător
Am pornit încet spre tine
Fiind călăuzit de dor

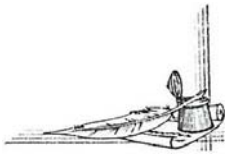

Ca nimeni să nu mă ştie
Şi să afle taina mea
La o oră-aşa târzie
Să-ţi pot fura inima

Şi-n îmbrăţişări fierbinţi
Să ne pierdem împreună
Să uit că m-ai scos din minţi
În acele nopţi cu lună

Trăim magia datinilor sfinte

În Seara de Ajun colindătorii,
La fel ca-n anii care au trecut,
În cete mari sau mici sunt vestitorii
Sfântului Prunc Iisus ce s-a născut

Şi ne-amintesc ce magii prorociră,
Prin cântec de colind şi leru-i, ler,
În vremea-n care lumii-ntregi vestiră
Pe Fiul Dumnezeului din Cer

Trăim magia datinilor sfinte
În fiecare an din viaţa noastră
Puternic, emoţionant, fierbinte
Cu sunet de colinde la fereastră

Că vin colindători din casă-n casă
Ce-s aşteptaţi de gazde primitoare
Cu toate bunătăţile pe masă
Prea bucuroşi de sfânta sărbătoare

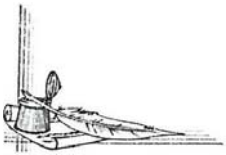

De-aceea în suflet cu credinţă mare
Ne colindăm în Noaptea de Crăciun
Şi ne urăm de bine fiecare
Sperând cu toţii la un trai mai bun

Te caut

Decât să te aştept şi să nu vii
Să-mi treacă timpul doar cu aşteptări
Te caut eu, te caut zi de zi
Debusolat, în cele patru zări

Pentru că mi s-a arătat în vis
Făptura ta mereu surâzătoare
Acolo într-un colţ de Paradis
Ce mi-l închipui şi pe-aici, sub soare,

Am să te caut zilnic cu ardoare
Fie că-i vreme bună sau e rea
Şi sper că după-atâta căutare
Te voi găsi oricum năluca mea

Dar nu în vise ci-n realitate
Fiindcă exişti aşa cum te-am visat
Ne-asemănăm la afectivitate
Ca doi lăstari ce s-au îngemănat

Că-i scris în slovele destinului,
Şi-i hotărât în lună şi în astre
Să-astâmpărăm aleanul trupului
Cu focul din săruturile noastre

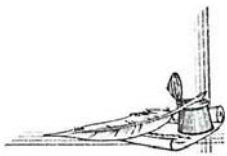

Şi n-o să mă opresc din căutare
Cât mai există flăcări de iubire
Fiindcă iubirea n-are asemănare,
Ea este un crâmpei de fericire

Trăsnaie

Trăsnăile copilăriei mele
Erau aşa de multe şi ciudate
Că m-aş dezice uneori de ele
Deşi sunt sigur că nu se mai poate

De pildă într-o vară călduroasă
Când ne-adunam cu toţii pe-nserat
În ceată de copii gălăgioasă
Ne-am hotărât să mergem la furat

Chiar în grădina mea de lângă casă
Aveam un păr plin doldora cu fructe
Din care toţi din gaşca pofticioasă
Îşi doreau foarte tare să se-nfrupte

Şi cum eram conducător de ceată
Eu trebuia să-i dirijez pe toţi
Pentru că lângă păr, scumpul meu tată,
Legase pe Grivei să latre hoţi

Cum lanţul pe Grivei îl cam stresa
Lătra la orice mişcă-n jurul său
Că orice trecător se-nfiora
La gândul că acolo-i câine rău

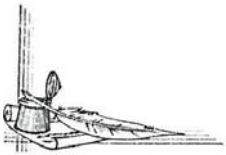

Dar cum eram şi eu stăpânul lui
Grivei n-a mai lătrat când m-a simţit
În timp ce puştii-n vârful părului
Imediat vreo câţiva s-au suit

Scuturând câte-o creangă fiecare
Să cadă pere pentru cei de jos
Ce le-ndesau prin sân şi buzunare
Pe cele ce cădeau, minuţios

Apoi au coborât la semnul meu
Tulind-o peste gardul din grădină
Iar cu Grivei rămas-am numai eu
Să-l mângâi şi să-i zic o vorbă bună

Poate şi pentru ziua următoare
Când tata văzând părul jefuit
A fost nervos şi plin de supărare
Iar pe Grivei mult timp l-a suduit

În timp ce gaşca de gălăgioşi
Jubilam pentru-această „reuşită”
Şi plănuiam de zor, mai “tacticoşi”,
Cum să mai facem alta mai trăsnită

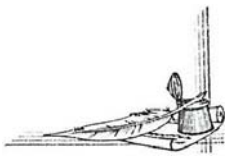

Trăirea şi visele

Eu simt că mă apasă universul
Furtunile mă răscolesc mereu
Şi mi se poticneşte-ntr-una versul
Fiindcă nu poate spune ce-aş vrea eu

Trăirea mi-e mereu încătuşată
De norme sociale mincinoase
Iar suferinţa mi-e amplificată
De nulităţi şi hâde şi greţoase

Doar inima din piept nerăbdătoare
Din care dragostea ţâsneşte într-una
Mereu tânjeşte după mândrul Soare
În nopţile când nu răsare Luna

Iar visele ce mi se nasc mereu
Şi poartă-n ele raze de speranţă
Mai îndulcesc cumva sufletul greu
Dându-i o doză-n plus de cutezanţă

Că viaţa fără împliniri de vise
N-o poţi trăi aşa cum ţi-ai dorit
Când nu găseşti acele paradise
În care să fi zilnic fericit

Iar paradisul este lângă noi
În tot ce-i mai frumos şi simţitor
În dragostea trăită de-amândoi
Curat, mirific şi năucitor

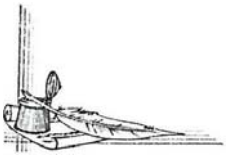

Tu să-mi fii mereu ispită

Mi-a plăcut întotdeauna
Noaptea cu cer înstelat
Ca să mă vegheze luna
Lângă tine-alăturat

S-ascult cântecul de greier
Din concertul lui nocturn
Şi cu tine să cutreier
Printre căpiţe cu fân

Cu miros de iarbă crudă
Care-a fost proaspăt cosită
Ce mai este încă udă
Tu să-mi fi mereu ispită

Să-mpletim a noastre şoapte
Cu toate tainele lunii
Amândoi în miez de noapte
Şi feriţi de ochii lumii

Sub bolta plină de stele
Ce parcă-i o feerie
Noi să dezlegăm mistere
În perfectă armonie

Să ne prelungim sărutul
Într-o lungă răsuflare
Până-apare răsăritul
Cu-ale lui raze de soare

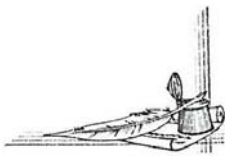

Tu eşti la mine-n ADN-eu

Cu fiecare zi ce trece
Cu fiecare zi ce vine
Iubirea mea nu vrea să sece
Şi se revarsă către tine

Cu fiecare an din viaţă
Care-l petreci la mine-n gând
Mai mult destinul mă răsfaţă
Şi nu mă lasă suspinând

Şi-aş vrea să fie aşa mereu
Iubirea să nu se sfârşească
Să port în minte chipul tău
Sufletul să-mi tămăduiască

Să-ţi aud glasul zi de zi
Chiar şi când nu eşti lângă mine
Iar când nu ţi l-aud să ştii
Că n-o să-mi fie deloc bine

Pentru că prea exişti în toate
Tu eşti la mine-n ADN-u
Şi fără tine nu se poate
Fiindcă mi-ar nespus de greu

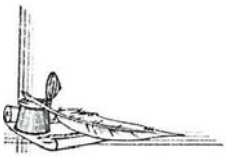

Toate grijile se-adună

Grija pentru sănătate,
Grija pentru existenţă,
Grija pentru libertate,
Grija pentru competenţă,

Grija pentru-ai tăi părinţi,
Grija pentru fericire,
Grija pentru prunci şi sfinţi
Ori grija pentru iubire

Sau o grijă oarecare
Pentru orice ne-am propus,
Grija pentru închinare
Şi credinţa-n Cel de Sus

Toate grijile se-adună
Şi noi le gestionăm
Zi de zi lună de lună
Câtă vreme existăm

Fiindcă-n fond asta e viaţa
Şi cu griji şi cu nevoi
Când nutrim mereu speranţa
Pentru grijile din noi

Iar atunci când izbutim
Ca s-avem şi reuşite
Putem să ne şi mândrim
Trăind clipe fericite

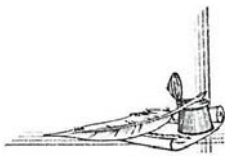

Unde se arcuiesc din veci Carpaţii

Grădina raiului de pe pământ
E-ntinsă peste lanţul carpatin
Unde-au făcut românii legământ
C-o vor păstra ca pe un dar divin

Aceasta-i ţara ce ne-a fost lăsată
Ca moştenire de înaintaşi
S-o păstrăm liberă, neatârnată
Şi s-o lăsăm aşa pentru urmaşi

Numai că-i prea frumoasă şi bogată
Pentru străinii ce ne-au trecut pragul
Iar pofta lor este nemăsurată
Când vine vorba să ne ia meleagul

Dar nu e vina lor, e vina noastră
Atunci când trebuie s-apărăm glia
C-am ales varianta cea mai proastă
În ultimul deceniu-n România

De-aceea avem vânzători de ţară
Pe post de-apărători de tinichea
Să vină mâine cei de dinafară
Să cumpere la liber tot din ea

Că de nu ne trezim din adormire
Să ne-apărăm hotarele şi glia
Vor pune iar străinii stăpânire
Pe tot ce-a mai rămas din România

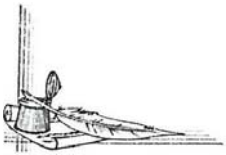

Şi vom fi iarăşi slugi la noi acasă
Cum am mai fost atâtea generaţii
În ţara asta mândră şi frumoasă
Unde se arcuiesc din veci Carpaţii

Un pic de-întinerire

Sunteţi lăstari ai vechilor copaci
A căror trupuri au îmbătrânit
Pentru că timpului n-ai ce să-i faci
Când se perindă către infinit

Dar voi cu inocenţa din priviri
Mereu neobosiţi şi plini de viaţă
Azi îmi treziţi frumoase amintiri
Nepoţii mei, când vă privesc în faţă!

Îmi insuflaţi acea exuberanţă
Prin gesturi, zâmbete şi prin cuvinte
Având în voi atâta cutezanţă
Să vă călăuzească spre-înainte

Şi-mi picuraţi atâta mulţumire
De câte ori cu drag vă-mbrăţişez
Că simt şi eu un pic de-întinerire
Cu care singur mă îmbărbătez

De-aceea sunt şi cel mai fericit
Văzându-vă pe toţi în jurul meu
Şi mă rog pentru voi necontenit
Să vă dea sănătate Dumnezeu!

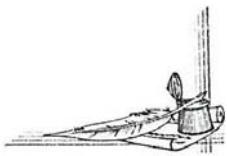

Un vis întârziat

Din ochii tăi pornit-au sclipiri incendiare
Care-au aprins în mine mari flăcări de iubire
Când ne-am văzut odată, aşa, din întâmplare
Şi când rămas-am mască, năuc de fericire.

Iar gândul meu de-atuncea te caută mereu
Să îmi aducă-aproape, mereu tot mai aproape
Ochii ce luminează feeric chipul tău
Că vreau ca strălucirea din ei să nu-mi mai scape

Să te opreşti o clipă din mersu-ţi diafan
Să-ţi pot sorbi privirea şi răsuflarea toată
Să prind imensitatea într-un sărut profan
Şi să te simt alături atât de delicată.

Iar din îmbrăţişarea celui dintâi sărut
Să-ţi simt aproape sânii care mă fascinară
Să pot să mi-i închipui aşa cum i-am văzut
Izvor de voluptate pe-un trup de căprioară,

Cu sfârcurile-ascunse privirilor flămânde,
Ca mugurii pe creangă atunci când se desfac,
Ce i-aş cuprinde-n palme cu mângâieri plăpânde
În locurile-ascunse la umbre de iatac

Ca să le simt zvâcnirea din pieptul tresăltînd
Deja ca pe-o dorinţă tradusă-ntr-o chemare
Iar noi, fără vreo vorbă, să ne iubim gemînd
Eliberând iubirea de-atâta-ncătuşare.

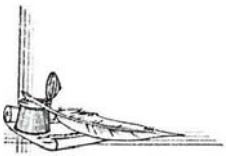

Partea a II-a

Motto:

... - Cei tari se îngrădiră
cu-averea şi mărirea în cercul lor de legi...
M. Eminescu – Împărat şi proletar

RÃTÃCIND PRIN DEMOCRATIE...

Satirã socialã si politicã

Din banii mei şi banii tuturor

Sunt plătitor de taxe şi de dări
Plătesc impozite şi contribuţii
Şi după toate-aceste obligări
Eu ţin în spate multe instituţii

Fie că-s Autorităţi Naţionale
Sau se numesc: poliţie, armată
Ori judecătorii sau tribunale
Ce-au apărut pe rând, nu toate-odată.

Din banii mei şi banii tuturor
Ele apar în loc să se răărească
Şi cineva munceşte cu mult spor
Ca zi de zi să le tot înmulţească.

N-ar fi nimic dacă acestea, toate,
Constituite cică-n baza legii
S-ar încadra într-o normalitate
Şi n-ar avea atâtea privilegii

Prin care cei care lucrează-n ele
Să se considere superiori
Cu lefuri foarte mari şi cu proptele
În faţa celor mulţi şi muncitori.

Şi ce se-ntâmplă azi în spaţiul public
Ei hotărăsc dar fără să răspundă
Neţinând cont tocmai de simţul civic
Ce-ar trebui pe toţi să ne pătrundă

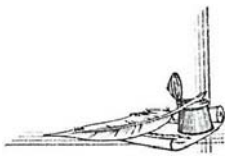

Iar bietul om de rând, împovărat
De plăţile care le datorează
Vă-nchipuiţi cât e de supărat
Pe cei care-l conduc şi guvernează

Şi care, după ce preiau puterea,
Nu se-ngrijesc să facă ce-au promis
Dar se grăbesc în a-şi spori averea
Trăind de parcă-ar fi în paradis.

De când ministra tot recalculează

Din când în când apare pe ecran
O ştire bombă ce ne captivează
Şi asta se întâmplă de vreun an
De când ministra tot recalculează

La pensiile ce ne-au fost ciuntite
Nu de parlamentari aleşi de noi
Ci de „specialişti" cu minţi trăsnite
Funcţionari din eşalonul doi

Cei ce conduc de fapt societatea,
Indiferent pe cine-am tot votat,
De la ei ni se trage nedreptatea
Pentru că ei formează-un stat în stat

Şi nimeni n-are autoritatea
Să-i zgâlţâie din scaune vreodată
Pe cei ce-au promovat inechitatea
Care prin lege e legiferată

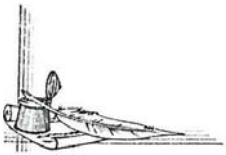

Se lamentează toţi c-aşa prevede
O lege strâmbă, plină de greşeli
Dar nimeni dintre-aceia nu purcede
Să-ndrepte ceea ce s-a greşit ieri

În schimb cu-o grabă nejustificată
Ei îşi votează super-avantaje
Pe care lumea-ntreagă deodată
Le-a şi catalogat ca derapaje

Iar bietul om nedreptăţit aşteaptă
Să i se dea doar ce i se cuvine
Nu vrea pomană, vrea o lege dreaptă
Însă nu scrisă de fieştecine

Şi să n-o luaţi ca pe-o ameninţare
Luaţi-o ca pe o voce din popor
Ajunsă- acum în prag de disperare
Din cauza discriminărilor

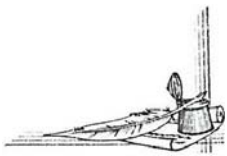

Democratia n-are vinovaţi
Lipsesc manualele de clasa întâi
Acum la început de an şcolar
Şi cade-n cârca-nvăţătorului
Să ţină locul de abecedar

Însă de ce lipsesc nu prea se ştie
Deşi primim atâtea explicaţii
Că te gândeşti c-aşa a fost să fie
De nu se ştie cine-s vinovaţii

Însă vă spun că ne lipsesc mai multe
Pe care le-am avut şi nu mai sunt
Iar vinovaţii nu-i găsiţi niciunde
De parcă i-a înghiţit acest pământ

Că tărişoara noastră din Balcani
Unde convieţuiesc atâtea naţii
E plină de escroci şi de şnapani
Dar nimeni nu găseşte vinovaţii

Acum se-ntreabă toţi plini de uimire
De ce ne poticnim atât de des
Şi câţi agenţi sunt sub acoperire
Care mai poartă-n văzul lumii fes

Deoarece concluzia e clară
Democraţia n-are vinovaţi
Şi când avem aşa proiect de ţară
N-avem nevoie să fim educaţi

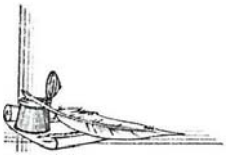

N-avem nevoie nici de-abecedare
Dar lipsa lor nu este-acum „de jure”
Însă îi vom avea în continuare
Pe cei ce trebuiau să le procure

Şi care vor mai face şi-n viitor
Aceeaşi neglijenţă sau prostie
Fără a fi clintiţi din locul lor
Pentru c-aşa e în democraţie

Democraţia este un eşec

Democraţia este un eşec
Pe care-l îndurăm de bunăvoie
Deşi suntem aproape de înec
Dar nu lângă corabia lui Noe

Am tot ales din rău ce-a fost mai rău
Ghidându-ne mereu după hazard
Până mai ieri când am ajuns la greu
Şi când am dat-o rău cu oiştea-n gard

Iar azi când ne-am trezit datori vânduţi
Şi la cheremul marilor puteri
Ne dumirim cam ce nepricepuţi
Ne-au condus alandala până ieri

Şi cât mai trebuie să suferim
Ca să ne-ntoarcem iarăşi la liman
Şi din ce sărăcie să plătim
Ce-a împrumutat un hoţ cotrocenean

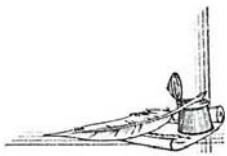

Iar dacă adăugăm la datorii
Ce s-a vândut din patrimoniul ţării
Prin cârdăşie şi escrocherii
Pricepem cine-s delapidatorii

Aleşi printr-un scrutin majoritar
De cetăţenii simpli şi cinstiţi
Fără ca să le fi păsat măcar
De ce le-ar trebui la necăjiţi

De-aceea nu mai vreau în continuare
Democraţie de-asta de doi bani
În care unii fără de valoare
Să mă nenorocească pe mulţi ani

Prefer conducător meritocrat
Cu calităţi ce-i sunt certificate
Care prin forţe proprii-a demonstrat
Că se pricepe, ştie şi că poate

Şi sunt convins că meritocraţia
E calea sigură spre propăşire
Care-ar aduce mâine România
Din nou pe culmile de strălucire

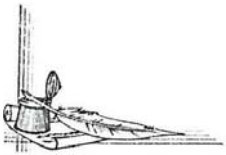

Domnia şi prostia

După ce-ai fost cândva necunoscut,
Fiu de oier, armean, un bişniţar,
La revoluţie ai renăscut
Şi-ai devenit un latifundiar

Aveai terenuri peste tot în ţară
Pe care tatăl tău le-a cumpărat
Şi-aveai o fire cam incendiară
Motiv pentru a fi încarcerat

Şi ce-i mai rău: ţi s-a urcat la cap,
Că poţi învinge singur un balaur,
Că poţi fi Albul legendar Harap
Ori poate te-ai crezut cumva centaur

Numai că pe la noi, pe româneşte,
Este proverbul ce poate nu-l ştii:
"Domnia şi prostia se plăteşte"
Oricât tu de mărinimos ai fi

Şi uneori un câine jigărit
Pe care ieri l-ai ridicat în slavă
Te muşcă mişeleşte, necinstit,
Cu-o muşcătură plină de otravă

Şi te trimite azi în locul lui
Să-nduri tu chinul ce i se cuvine
Numai că-i mare Mila Domnului
Iar Iadul pentru el deschis rămâne

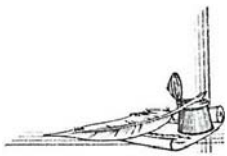

De Anul Nou

De Anul Nou, ca-n fiecare an,
M-aş vrea mai competent decât am fost
Dar nu ca mânzul ce se vrea cârlan
Într-o coabitare fără rost

De Anul Nou visez cai pe pereţi
Şi câini ce-alergă cu covrigi în coadă,
Precum colindătorii colindeţi
Şi-alţii crâmpeie de autostradă,

Şi mai visez, aşa cum sunt, nătâng,
Ca-n Anul care vine şi se-arată
Să nu fiu nevoit ca să mă plâng,
Cum m-am plâns anul ăsta, niciodată

Pentru că plânsul meu nu-i nici cerşeală
Şi nici favoruri ce le-aş fi dorit
Este-o dorinţă de orânduială
Să nu mă simt nicicând nedreptăţit

De către aceia care-au tot promis
Că pân' la capăt vor face dreptate
Şi care mai apoi au tot omis
Ca s-o transforme în realitate

Nu vreau discriminări, nici privilegii
Pentru cei ce trăiesc în astă ţară
Dar vreau să scoatem în afara legii
Tot răul care astăzi ne-nconjoară

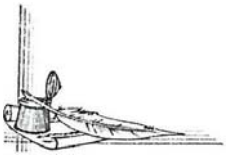

Iar dacă vă e greu, ori vi se-apleacă
Să recunoaşteţi cele ce v-am spus
Sincer aş vrea să vă gândiţi oleacă
La Dictatorul care-a fost răpus

De-al dracului...

De-al dracului plecaşi de la putere
Şi tot de-al dracului ai demisionat
Să fii, de-al dracului, tot în cădere
De când la dracu-n praznic ai plecat.

De-al dracu' te-aliaşi şi cu PC-ul
Să-l bagi pe Felix iar în parlament
Pentru că deţinea omul TV-ul
Care te promovase permanent.

Însă de-al dracului, căpos, naiv
Chiar nu văzuşi cu cine te-nhăitaşi
Fiindcă prin aliatul respectiv
Se pare că ţi-ai găsit singur naş?

C-aşa e când îşi bagă dracul coada
Şi când de-al dracului o dai bară
Că te ia valul, te-nghite cascada
Şi devii anonim până la vară

Dar ce-i mai grav şi mai înjositor
Este că te-ntâlnişi secret cu "chiorul"
Şi-al dracului fu de umilitor
Când toate astea le-a aflat poporul

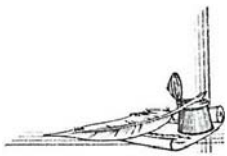

Însă pe toate le-ai încununat
Când ai spus lumii că de-al dracului
Ai făcut asta-n mod deliberat
Şi nu dai socoteală nimănui

De-aceea eu, un biet alegător,
Ca militant al USL-ului
Îţi dau un sfat şi pentru viitor:
Nu te lăsa şi fii al-dracului!

Coabitarea c-un "fes"

Tu eşti mare eu sunt mic
Dar nu prea-nţeleg nimic
Pentru că ai fost ales
Ca să-l baţi pe-ăla cu "fes"

Nu să ne mişţocăreşti
Şi s-arăţi ce şmecher eşti
Şi nici să coabitezi
Pentru că aşa tu crezi

Fiindcă ăsta te va bate
C-a fost în securitate
Şi te duce-acum de nas
Bănuiesc la orice pas

Iar între noi să rămână
Cred că te are la mână
Altminteri nu-i de-înţeles
Coabitarea cu-n "fes"

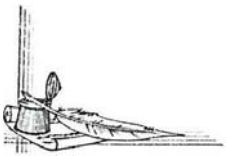

Împotriva tuturor
Care ţi-au dat votul lor
Că de-o să crezi altceva
Va veni şi vremea ta

Când o să fii huiduit
Pentru că ne-ai păcălit
Fiindcă nu ţi-a spus poporul
Să coabitezi cu "chiorul"

Iar de faci de capul tău
N-o să mai ai votul meu
Nici al altora ca mine
Dezamăgiţi ştii prea bine

Care nu se manifestă
Dar în sinea lor detestă
Faptele Domniei tale
De a-ţi lua nasul la purtare

Şi-a nesocoti mandatul
Dat tot de electoratul
Care n-a mers la votare
Pentru-a ta coabitare

Nici pentru-al tău protocol
Împotriva tuturor!

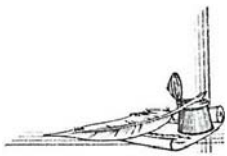

Conestaţii pentru renumărare

De ieri când Pristanda a fost „restructurat”
Pentru că i-a luat locul blonda ce candidase
Românii s-apucară toţi de „renumărat”
Să iese rezultatul ce doamna îl visase

De i-ar fi văzut Ghiţă dar şi Conu Fănică
Pe toţi cei ce se-agită acum înverşunaţi
Ar fi lăsat deoparte „pierduta scrisorică”
Şi s-ar fi dus acolo şi ei ca delegaţi

Să poată să ia parte şi la numărătoare
Dar şi la tot scandalul acestor „contestaţii”
Pentru că toată tema este năucitoare
Şi pune-n evidenţă „eroii” unei naţii

Ce-au guvernat o ţară slujindu-l pe „tiran”
Sacrificând poporul şi-aşa foarte sărac
Şi care-acum se ceartă, nemaiavând ciolan,
Că n-a ieşit blondina dorită în iatac.

Din toată mascarada lipsind un apogeu
Seara ieşea la rampă destul de enervat
Escrocul naţiunii, marele fariseu,
Care le-a spus „adio” că nu l-au ascultat.

Iar ăştia, părăsiţii, în loc să se dezică
Ne-au amintit credinţa cu care l-au slujit
Chiar de i-au dat cu şutul acestui „pişpirică”
Mie tot îmi repugnă fiindcă ne-au umilit.

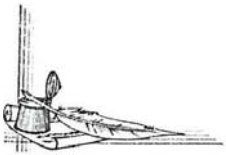

"Ce-a voit acel Apus?"

Când "Apusul îşi împinse toate neamurile-ncoace"
În ideea că ne-ajută să grăbim o aderare
Le-am dat fabrici şi uzine, pământuri şi dobitoace
Ca să trăim ecologic fără bani în buzunare

Uitând de modul de viaţă cu venitul garantat
Între graniţele-nchise ale unei ţări bogate
Păziţi de securitatea de care ne-am săturat
Trăim astăzi „cum dă Domnul", dar sătui de libertate

Dar când ne pleacă copiii de-aici în străinătate
Căutând locuri de muncă ca să nu moară de foame
Rămân în urmă familii triste şi abandonate
Şi minorii fără mame care trăiesc multe drame

Şi ne mai rămân pe loc, că nu pot fi transportate,
Munţi, izvoare, dealuri, râuri, terenuri cu mărăcini
Din care, precum se ştie, multe-s concesionate
În marea majoritate, de către Stat, la străini

De-aceea cu indignare toţi ne punem intrebarea
Al cărui răspuns se ştie însă nimeni nu l-a spus
În afar' de subiectul cu Schengen şi integrarea
„Ce-l mâna pe el" încoace, „ce-a voit acel Apus?"

A voit el să ne-ajute ori ca să mai jecmănească
Ce-a mai rămas din subsolul ce nu l-am înstrăinat
Pentru ca apoi destinul tot el să ni-l hotărască
Fiindcă noi suntem poporul care ne-am abandonat?

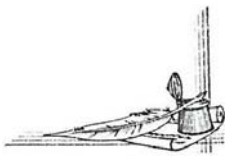

Şi-am trăit de când îi lumea tot ca slugă la stăpân
Amăgindu-ne cu gândul că trăim în libertate
De-aceea în fruntea ţării avem astăzi un jupân
Când puteam s-avem un geniu, un savant, o somitate

Dar cum mediocritatea la noi are mare preţ
Am ales un „terchea-berchea" ce ne minte zi de zi
Pe care străinătatea văzându-l că-i hrăpăreţ
Ni l-a impus ieri cu forţa să ne poată stăpâni

Asta şi-a dorit Apusul şi cam asta-şi mai doreşte
Fiindcă la noi naţiunea este oricum dezbinată
Şi tinând cont de dictonul:"dezbină şi stăpâneşte"
Pricepem cu toţi acuma că ţara-i acaparată

Că nu ne încălzeşte hoţul din puşcărie

E plină naţiunea de-atâţia competenţi
Numai că rezultate n-avem la bunăstare
Fiindcă din toţi aceia şi foşti dar şi prezenţi
Se vede că niciunul nu prea a fost în stare

Că de priveşti statistic în fiecare an
Vezi că evaziunea este la loc de frunte
Iar Statul care este sărac dar suveran
Pare să se ocupe de chestiuni mărunte

În vreme ce poporul, marea majoritate
Trăieşte-n sărăcie cu venituri puţine
Din cauza acelor cu datorii „uitate"
Pe care nu e-n stare fiscul să le adune

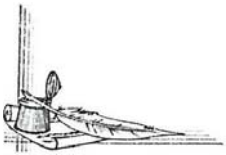

Pentru care ştim bine că-atâţia lefegii
Iau bani să colecteze dările la buget
Însă-n final de urma acestor datorii
Nimic nu se mai ştie, sunt puse la secret

De parcă toţi aceia ce-s desemnaţi de Stat,
Pe baza competenţei, ca să rezolve treaba
Au demonstrat cu brio cum c-au realizat
Să-nveţe cum se joacă copii de-a baba-oarba

Nu mai vorbim de alte celebre instituţii
Poliţie, servicii de-atâtea informaţii,
Ce au în competenţă dar au şi atribuţii
Să apere bugetul ca să nu-l fure alţii

Iar lângă toate-acestea justiţia cea dreaptă
Cu magistraţi integri care mereu veghează
Nu-i de-ajuns să condamne pe cei ce fac o faptă
Atunci când prejudiciul nu se recuperează

Că nu ne încălzeşte hoţul din puşcărie
Ce-a furat miliarde şi nu le-a înapoiat
Atât timp cât poporul trăieşte-n sărăcie
Şi-un magistrat primeşte lefuri mari de la Stat

Fiindcă tot din bugetul ce are deficit
Iau leafa toţi cei care combat evaziunea
Iar de n-au combătut-o muncesc fără profit
Primind banii degeaba, asta-i amărăciunea

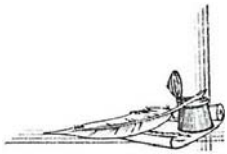

Bilanţ

Bilanţul pe-acest an e foarte bun
Deşi nu este cum ne-am fi dorit
De-aceea azi în preajmă de Crăciun
Avem totuşi motiv de chefuit

N-am câştigat noi toată primăria
Dar avem „vice" şi e bine-aşa
Fiindcă ne-a scârşâit „maşinăria"
Când unii trăgeau „hăis" iar alţii „cea"

Şi-n loc să-avem acea sincronizare
Noi şi cu partenerii de-alianţă
Ne încordarăm muşchii fiecare
Să facem harcea-parcea o speranţă

Iar de la centru diriguitorii
Supravegheau atent „scenografia"
Însă tot ei trăgeau de capul sforii
Să nu scape din hăţuri „strategia"

Şi-n ziua votului mai spre sfârşit
În vreo cinci secţii toate marginale
Toţi nevoiaşii s-au îngesuit
La vot pentru-o bancnotă „Caragiale"

Şi uite-aşa s-a prăbuşit tot cerul
Speranţe, strategii electorale
Câştigând primăria pişicherul
Cu voturile-acelea „marginale"

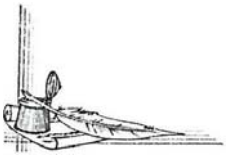

Dar nefiind de-ajuns toată ruşinea
Care-am păţit-o noi pe plan local
A venit rândul ca şi românimea
S-o îndure la nivel naţional

Când şapte milioane de români
Ce-au vrut ca să-l debarce pe pirat
Au fost învinşi de-acei „şase jupâni"
Atunci când votul l-au „invalidat"

Şi-am constatat atunci dezamăgiţi
Că singuri împotriva tuturor
Vom fi mereu învinşi şi umiliţi
Când avem printre noi un trădător

Numai că timpul mai învârte roata
Iar cei care-au minţit şi înşelat
Şi-au primit bine-meritat răsplata
Fiindcă poporul nu i-a mai votat

Şi tot ce ne-am dorit de-acum avem
Guvern, majorităţi parlamentare
Mai trebuie ca să şi demonstrăm
Că va fi bine pentru fiecare

Fiindcă de vorbe goale şi palavre
Poporul e sătul şi sictirit
De-aceea cândva i-a făcut şi „javre"
Pe toţi aceia care l-au minţit

Deci trebuie să fim foarte atenţi
Noi şi aleşii care-au câştigat
Fiindcă poporul lasă repetenţi
Pe toţi aceia care l-au uitat

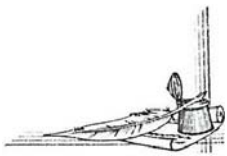

Că judecata lui e nemiloasă
Iar parlamentul mult prea dolofan
Şi poate fi trimis oricând acasă
Tot de poporul care-i suveran

Avidă "rău" de popularitate

Atât mă „tămâia" cândva o damă
Cu vorbe mari de stimă şi respect
Că la un moment dat îmi era teamă
Şi-am devenit din start cam circumspect.

O cunoscusem fiindcă mi-a fost dat
Să mi-o prezinte-o dragă profesoară
Pe la un carnaval organizat
La noi, în îndrăgita Hunedoară.

Avea deja o notorietate
Fiind gazetară-realizatoare
Avidă rău de popularitate
Şi de ştiri bombă scandalizatoare.

Bineînţeles că m-a încântat ideea
Când mă aprecia spontan cucoana
Însă habar n-aveam că după-aceea
Va declanşa-împotriva mea prigoana.

Într-unul din ziarele locale
Apare-o ştire cu-a ei semnătură
Că pentru-activităţi electorale
Aş fi primit şi eu o sinecură,

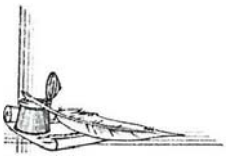

Adică, cum se zice,-un ciolănel
Un fel de recompensă de la ei
Doar pentru că eu le-aş fi fost fidel
Lunar cu câteva sute de lei.

Citind că este vorba despre mine
Şi neprimind vreun leu din ce-a zis ea
Eu am considerat că este bine
Să-i cer ca banii-aceia să mi-i dea,

Aşa că pe un ton decent, umil
I-am reproşat că ştirea-i eronată
Cerându-i banii printr-un e-mail
Ca ştirea ei fie-adevărată.

A bulversat-o tare gestul meu
Şi-a rămas fără replică madama
Acel afront căzându-i foarte greu
Încât cu ce-a greşit nu şi-a dat seama.

Iar eu pierzând şi stima şi respectul
Cu care-atunci mă „copleşise-o damă"
În ochii multora aş fi suspectul
Şi-n mintea ei am devenit o dramă.

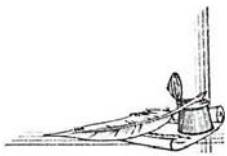

Autocritică

Eu cred că n-am în cap decât prostie
De-aceea nici n-am prea băgat de seamă
Că nu prea ştiu ce-nseamnă-o poezie
Şi că doar „relatez”, cum zice-o damă,

Citeam ceva de versuri şi de rime
Acolo, undeva-n dicţionare
Dar poate n-am atâta isteţime
Ca s-o înţeleg pe dama oarecare.

Se scrie despre metri şi silabe
Dar şi de ritm şi muzicalitate
Nepomenindu-se de păreri snoabe
Însă nici de canoane inventate,

Pentru că libertatea de-a gândi
Şi de-a te exprima-n lejeritate
Nimeni n-o poate astăzi îngrădi
Că n-are această autoritate.

Iar chestiunea cu aprecierea
Nici n-a avut, nici n-are importanţă
Şi nici nu m-afectează „tămâierea”
Pentru că mă exprim cu nonşalanţă.

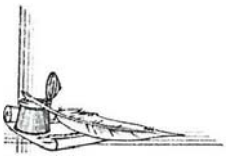

Atunci poporul trebuie să ştie

Poporul care este suveran
Şi care s-a scăpat de comunism
Rămase totuşi fără nici un ban
Ca şi şomerul din capitalism

Fiindcă poporul hotărî aşa
Şi pentru asta el s-a şi luptat
Să vină cineva străin să ia
Toate proprietăţile de Stat.

Aşa s-au dat şi fabrici şi uzine
S-au vândut minereuri şi petrol
Pământ cu lanuri de porumb şi grâne
Şi tot ce-a mai rămas pe la subsol.

Iar Statul nostru zice-se că-i Stat
Şi fără-aceste toate bogăţii
Iar unii spun că l-au şi reformat
Deşi se pare că vorbesc prostii.

Dar de numim reforma sărăcie
Atunci reformatorii au dreptate
Și-atunci poporul trebuie să ştie
Cu ce-a plătit el pentru libertate,

Şi trebuie s-aleagă în continuare
Reformele ce li se tot propun
Ori să se lupte pentru bunăstare
Să-şi hotărască singur drumul bun,

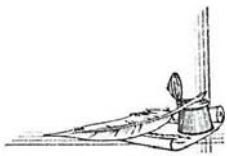

Pentru că de-o mai dă şi-acum în bară
Cum a mai dat-o în celelalte dăţi
Vor veni iarăşi cei de din afară
Ca să-i ia restul de proprietăţi.

Aşa că nu sunt singurul orbete

Am început să cred că nu văd bine
De când deschis-au graniţele ţării
Şi de când auzeam că, sigur, mâine
Noi vom păşi în era afirmării.

M-am tot uitat în jur să văd minunea
Şi-am aşteptat-o zilnic să se-ntâmple
Dar n-am văzut decât înşelăciunea
Şi faptul că m-am mai albit la tâmple.

Chiar dacă mă lovise miopia
Şi mi-am luat ochelari pentru vedere
Eu am văzut la noi prin România
Doar falimente şi-alte lucruri rele.

Restructurările mult trâmbiţate
Au fost numai pe placul concurenţei
Care de-acolo, din străinătate,
Ne-au readus sub pragul subzistenţei

Iar cei ce ne conduc, miopi şi ei,
Tot ne-aburesc cu „schengen”-ul minune
De parcă noi am fi toţi nătărăi
Şi n-am pricepe că-i înşelăciune

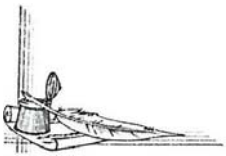

Prin care din afară se dictează
Care decizii trebuie semnate
Astfel încât ce se reglementează
Să fie bun pentru străinătate.

Şi chiar de nu sunt bune pentru noi
Există unul ce le parafează
Ce-a devenit al vestului slugoi
Fiindcă românii nu-l interesează.

Aşa că nu sunt singurul orbete
Fiindcă sunt foarte mulţi mai orbi ca mine
Care l-au prea votat pe-acest „strâmbete”
Ce ne-a făcut tot timpul de ruşine,

Şi-am devenit săraci aici, în ţara
Restructurată până la prăpăd,
În care cei ce-adânc şi-au înfipt gheara
Oricât i-ai căuta tot nu se văd.

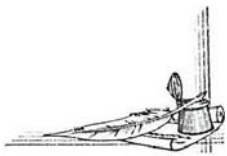

Acoperiţi sau neacoperiţi

Îmi amintesc de flăcări violete
Când susţineam un mare „prostănac”
Şi vă mărturisesc că n-am regrete
Fiindcă oricum a devenit un fleac,

Iar azi la startul altei opţiuni
Pentru alegeri prezidenţiale
Văd că se-ntâmplă ca şi-atunci minuni
Şi toate-n scopuri pur electorale.

Că-n loc de flăcări suntem ofiţeri
Acoperiţi, spioni, cum zice „chiorul”,
De parcă toţi am fi de azi, de ieri
Să nu ştim cum a păcălit poporul.

E-adevărat că suntem prea naivi
Şi nici nu ştim să ne orientăm,
Iar printre candidaţi sunt şi parşivi
Pe care uneori îi creditătm.

De-aceea ne-aburesc cu-acoperirea
Acei ce au un singur interes
Că poate, poate ne-ndreptăm privirea
Spre preferata celui ce-avea fes,

Să ne mai facă dama ca şi ieri
Parc în pădure, stadion pe coastă
Iar pe la Nana proaspeţi moşieri
Că are o gândire foarte vastă,

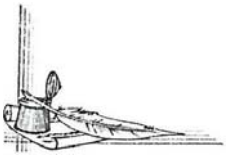

La fel ca neamţul ce din meditaţii
Are vreo şase case cumpărate
"Lucru bine făcut" cândva de alţii
De care numai el mai are parte.

Că-n ţărişoara noastră, precum ştiţi,
Avem la candidaşi că-i încurcăm
Acoperiţi sau neacoperiţi
De nu mai ştim pe care să-l votăm.

"Fraieristan"

Cu preţuri mari şi lefuri foarte mici
Şi c-un şomaj ce creşte an de an
„Statul de drept" de pe la noi, de-aici
Mai bine s-ar numi „fraieristan"

Deoarece ca „simpli cetăţeni"
Şi plătitori de taxe de tot felul
Am dat crezare unor „businessmeni"
Care ne-au dus mereu cu zăhărelul

Şi-n loc să prosperăm, cum ne-am dorit,
Suntem pe post de sclavi la noi în ţară
Prostiţi dinspre apus şi răsărit
De „oamenii de bine" de pe-afară

Ce-n loc ca să ne dea sunt puşi pe luate
Ademenindu-ne cu „schengeneala"
Şi şmecherindu-ne aproape-n toate
Atât cât le permite fraiereala

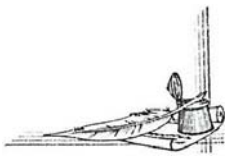

Bineînţeles cu-acea complicitate
Aleşilor de pe la noi de-aici
Cu trista lor ingeniozitate
De-a fi în faţa celor mari pitici

Dar care ca şi ei ne-au jecmănit
Şi s-au îmbogăţit aşa deodată
În timp ce Statul a tot sărăcit
Vânzându-şi pe nimic averea toată

Ne-au buimăcit tot timpul cu reforme
Pe motiv c-am fi fost înapoiaţi
Şi nu trăiam după acele norme
Cu care suntem azi încorsetaţi

Astfel că am ajuns să cumpărăm
Aceeaşi marfă ca şi-n occident
La preţuri duble fiindcă noi suntem
Fraierii lor cu titlu permanent

În timp ce în acelaşi magazin,
Cu-acelaşi nume, pe-acelaşi produs,
Occidentalii plătesc mai puţin
Faţă de preţul ce-i la noi expus

Numai că leafa lor e mult mai mare
În comparaţie cu leafa noastră
Şi-mi pun pe-această cale-o întrebare:
Oare cine ne bagă „sula-n coastă”?

De ce cei ce muncesc câştigă prost
Numai la noi nu şi prin occident
Şi de ce n-ar avea acelaşi cost
Aceeaşi marfă pe-acest continent?

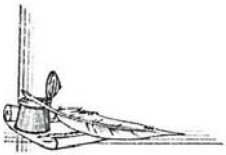

Că facem parte tot din Uniune
La care cotizăm la fel ca ei
Numai că în această chestiune
Noi suntem cetăţeni de gradul trei

Care nu trebuie s-avem profit
Nici să accedem la prosperitate
Pentru că după ce ne-au păcălit
Ne vând orice la preţuri pipărate.

Aceasta-i viaţa din „fraieristan”
Cu preţuri mari şi mărfuri de pe-afară
Unde poporul este suveran
Dar numai de decor la el în ţară

Bietul miner bătrân pensionar

Iată că mor şi oameni indignaţi
Când şi-amintesc de cele ce-au trăit
Şi când îi văd pe-acei neobrăzaţi
Bătând la poarta celui fraierit

"Recalcitant" fiindcă i-au tăiat banii
Bietul miner bătrân pensionar
S-a pomenit la poartă cu golanii
Care vroiau să-l fraierească iar

Inima lui deodată a cedat
La acel om în culmea pandaliei
Când i-a zis ăla care l-a fentat
„Să repornim inima României”

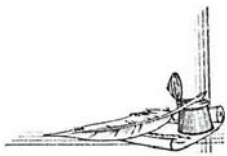

Şi-n loc s-o repornească i-a oprit-o
Pentru că numai asta a ştiut
Că de când ţara a nenorocit-o
Vrea s-o nenorocească şi mai mult

Fără să ţină seama de valori

Avem nevoie astăzi de credinţă
Dar şi de foarte multe certitudini
Ca să scăpăm de chin şi suferinţă
Prin propriile noastre latitudini

Avem nevoie pe lângă, speranţă
De-a nu mistifica realitatea
Fiindcă este de mare importanţă
Ca să scăpăm de promiscuitatea

Care-a ajuns ca să conducă ţara
Fără să ţină seama de valori
Corupţia fiind beneficiara
Prin actualii acaparatori

Şi mai avem nevoie de ceva,
Ce ne-a lipsit în ultimul deceniu,
Avem nevoie de a-i aprecia
Pe-aceia care au sclipiri de geniu

Fiindcă bunicul meu un biet plugar
Şi-a vândut boii ca să-l dea la şcoală
Pe tatăl meu, vestit justiţiar,
O fire blândă şi imparţială

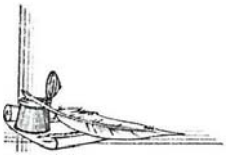

Iar într-o iarnă grea şi cu mult frig
Când mă strângea prea grijuliu la piept
Zicea: că-n loc de-un prost cu-al său câştig
Preferă pierderea de la deştept

Nu pricepeam atunci ce moşul zice
Nici până astăzi nu m-am dumirit
Când cei deştepţi n-au vrut să se implice
Iar proştii ne-au vândut fără profit

De-aceea cred că încă nu-i târziu
Să ne trezim şi mult să ne gândim
Şi să n-alegem iar vreun zurbagiu
Ca mai apoi tot noi să suferim

Funcţionari cu lefuri plătite de popor

Aveţi majoritate cum nici voi n-aţi visat
Că orice fel lege puteţi ca să votaţi
Promisiuni făcute pentru electorat
Rămân în seama voastră ca să le rezolvaţi

Inechităţi şi multă, prea multă nedreptate
Care de-a lungul vremii s-au tot perpetuat
Le-aşteaptă azi poporul să fie îndreptate
De către voi aleşii pe care v-au votat

Iar dacă „moştenirea", cea veşnic invocată,
Ziceţi că nu vă lasă, că este foarte „grea",
Ieşiţi în faţa ţării şi spuneţi-ne odată
Când punctual problema voi o veţi rezolva

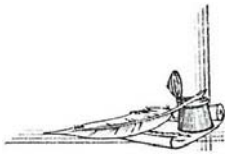

Dar mie mi se pare că v-a acaparat
Statul cu instituţii şi vajnici lefegii
Ce textelor de lege pe care le-aţi votat
Le schimbă înţelesul prin metodologii

Ei poartă eticheta : funcţionari la Stat
Iar unii stau acolo de vreo cincizeci de ani
Şi prea puţin le pasă de cei care-au votat
Pe care întotdeauna i-au uşurat de bani

Pe şleau : ei niciodată n-au prea avut habar
De ce vrea cetăţeanul, de interesul lui,
Deşi el le plăteşte leafa din buzunar
Fiindcă tot el susţine greul bugetului

Şi deşi sunt prin lege neangajaţi politic
Participă la jocuri tot timpul partizane
Fiindcă la ei statutul e veşnic prozelitic
Şi se orientează spre cine-i la ciolane

Fără ca interesul de simplu cetăţean
Să fie luat în seamă pentru fi rezolvat
Ba mai mult, îi mai pun în plus şi-un bolovan
În calea rezolvării funcţionari de Stat

Şi atunci majoritatea pe care o aveţi
Vă este anulată din umbră de „căţei”
Iar textele de lege care le compuneţi
Sunt aspru „dijmuite” de către-aceşti mişei

Iar în final decontul la urna de votare
Va fi în contul vostru şi nicidecum al lor
Fiindcă ei vor rămâne pe loc în continuare
Funcţionari cu lefuri plătite de popor

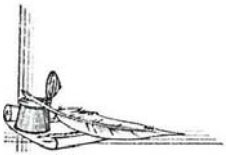

În opoziţie sau guvernând

Nu-i necesară unanimitatea
Şi cred că este chiar periculoasă
Fiindcă ar transforma comunitatea
Într-o mulţime prea silenţioasă

E indicată lupta de idei
Şi strategiile pentru viitor
Ce n-ar avantaja pe doi sau trei
Ci oamenii întregului popor

Fiindcă aceasta e filozofia
Politicilor publice corecte
Ce-ar trebui s-o dea democraţia
Cu beneficiile ei directe

Altminteri totul e ipocrizie
Cu vorbe goale pentru cetăţeni
Ce din naivitate sau prostie
Iau plasă de la politicieni

Cărora până-acum nu le-a păsat
De soarta cetăţeanuluide rând
Deşi se ştie cât au profitat
În opoziţie sau guvernând

De-aceea au averi uluitoare
Acaparate-n douăzeci de ani
Doar din salariile bugetare
Şi din aranjamente de şnapani

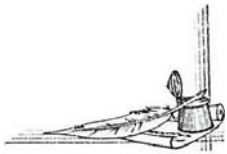

În timp ce cetăţeanul oarecare
Cel cu servici sau cel care-i şomer
Tot chibzuind puţinele parale
Trăieşte chinuit şi auster

Fiindcă nu s-a orientat corect
Când a votat în ultimele dăţi
Şi-acum e afectat în mod direct
Ca să suporte-atâtea greutăţi

Justificare

Sunt acuzat de unii că-s prea părtinitor,
Că-i critic doar pe-aceia care mi-au luat din bani
Nevăzându-i pe ceilalţi din dioptria lor
Ce-ar fi de-aceeaşi teapă de şmecheri şi şnapani

De-aceea vreau ca astăzi să le dezleg misterul
Celor ce n-au puterea ca singuri să-l dezlege
Şi nici să recunoască vreodată adevărul
Fiindcă se situează mai hacana de lege:

Atunci când avem drepturi ce ni le-ncalcă alţii
Făcând abuz de funcţii şi autoritate
Vrea cineva din ăştia ca să ne-avem ca fraţii
Cu mine-n rol de slugă iar el de maiestate?

Când pensia, salariul care sunt dreptul meu,
Vine şi mi le taie unul ce tot mă minte
Crezându-se că este pe-aici vreun dumnezeu
Pot eu să-ndur aceasta slugarnic şi cuminte?

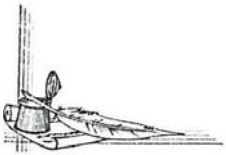

Când merge-n Europa să reprezinte ţara
Semnând la documente ce nu ne-avantajază
Noi să tăcem cu toţii şi să-nghiţim ocara
Pentru că el ne-nşală, ne vinde şi trădează?

Şi când întreg poporul de-a lungul existenţei
Din libertatea ţării făcea un ideal
Vreţi să mă-nchin acuma în faţa evidenţei
Că nu mai este liber şi-a devenit vasal?

Numai că toate-acestea n-o să le scot din minte
Când o s-atac pe ceilalţi ce-au fost aleşi recent
Şi-anunţ că-i am în listă ca viitoare ţinte
Pe toţi de la putere, guvern şi parlament

Ia un par de mă omoară

Ia un par de mă omoară
Decât să mă fraiereşti
Cum ai fraierit o ţară
Cu minciuni şi cu poveşti

Ia parul şi mă îndoaie
Cum şi alţii mă-ndoiră
Fiindcă omul se-nconvoaie
De-şi vine să-i plângi de milă

Că tot el se văicăreşte
După ce-a fost fraierit
Neştiind nici ce-şi doreşte
Ca să fie fericit

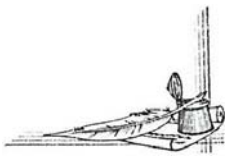

Atunci mai bine ia parul
Dă-mi una, ia-mi piuitul,
Ca să nu-mi mai plâng amarul
Să fii doar tu fericitul.

La fel ca "cetăţeanul turmentat"

La fel ca "cetăţeanul turmentat"
Care-i cu capul plin de mahmureală
Mă-întreb acum : - Pe cine am votat
Şi ce-i cu toată-această bramburească?

Când v-aţi unit sau aliat odată
Nefiind compatibili la doctrine
N-am auzit să vă fi luat la ceartă
Ba, chiar părea că vă-înţelegeţi bine

După ce v-a votat electoratul
Şi-aţi luat puterea, cred c-aţi ameţit,
Fiindcă vă luaţi mereu unul de altul
Ambiţioşi precum s-a dovedit

Numai că-n toată hârjoneala voastră
Uitaţi de ceea ce-i mai important
Şi-anume de „acel cu sula-n coastă"
Cel mai periculos "coabitant"

Care deja vă-învârte precum vrea
Băgând zâzania la dezbinat
Că n-o fi prost cu mâna-n sân să stea
Ca mototolul neajutorat

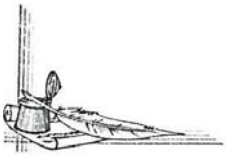

Acum vă laudă şi "vă mângâie"
Că şi adepţii lui sunt derutaţi
Însă uitaţi că nici o bătălie
Cu el n-aţi reuşit s-o câştigaţi

Fiindcă el vă cunoaşte slăbiciunea
Ce voi o denumiţi „coabitare”
Şi nu mai poate nimeni, nici minunea
Ca să scăpaţi când v-a prin el în gheare

Iar dacă vă gândiţi că-n continuare
Voi îl veţi birui cu „binişorul”
Veţi constata că prin coabitare
Se va îndepărta de voi poporul,

Care-i acelaşi care v-a votat
Pe voi ce-aveţi convingeri diferite,
Ca să-l scăpaţi atunci de-acest pirat
Care l-a păcălit şi tot îl minte.

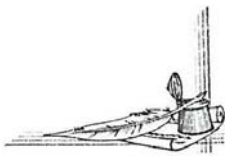

La fel ca Pristanda: "curat murdar"

Românule credul şi prea naiv
Păcălit pentru-a nu ştiu câta oară
De cei ce-l apărară pe „beţiv”
La referendumul de astă vară,

Cât vei mai îndura împietatea
Că ce-ai votat nu face nici doi bani?
Oare nu vezi că cei ce-mpart dreptatea
Se dovedesc a fi nişte şnapani?

Atunci ţi-au spus că n-ar fi fost destui
Pentru-a destitui un ticălos
Acei ce sunt şi azi în slujba lui
Şi te-au împiedicat ca să-l dai jos

Cu toată naţiunea democrată
Atunci când ai avut majoritate
Te umiliră ăştia înc-odată
Prin neconstituţionalitate

Când îţi trântiră chestia cu pragul
Că nu s-au strâns la numărat destui
Fu sărbătoare de mai mare dragul
Şi-acolo la Barroso şi ai lui

Dar când fu vorba ca să-ţi taie banii
Atunci a fost constituţional
Deoarece tăiară gologanii
Doar de la fraierul electoral

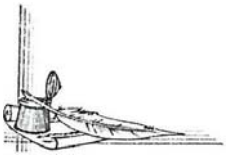

Aşa că dragă omule să fii cuminte
Supus constituţionalităţii
Că au ei grijă ca şi mai-nainte
Să te renumere în numele dreptăţii

La fel ca Pristanda: „curat murdar”
Când număra la steaguri înainte
Să iasă precum ştiţi la inventar
Precum ieşi tu pe la recensăminte!

La paştele cailor

Am crezut mereu în vise,
Am crezut şi le-am visat,
Însă porţile deschise
Tot noi ni le-am ferecat

Flămânzi numai de iluzii
Şi promisiuni deşarte
Noi pe când trăgeam concluzii
Ei îşi trăgeau cota parte

Din dezmembrarea averii
A noastră de altădată
S-au înfruptat managerii
Pe-a căror mână-a fost dată

Şi care-au restructurat-o
Temeinic şi pas cu pas
Până când au terminat-o
Că nimic n-a mai rămas

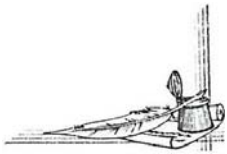

Dar nu-i nimeni vinovat
Că fiarele învechite
Le-au mărunţit şi tocat
Fiind acum şi retopite

Nu-s misogin

Îmi plac femeile, nu-s misogin
Şi mi-au plăcut mereu cele frumoase
De-aceea multe versuri lor le-nchin
Şi le admir pe cele graţioase

Dar şi pe cele blânde şi sfioase
Cele cu caractere tari de luptătoare
Precum şi cele bune şi miloase
Mereu atente şi ocrotitoare

Însă mai întâlneşti şi câte una
Mai scorpie, mai rea, pizmuitoare
Sau mai amară decât mătrăguna
Ce se vrea peste toţi dominatoare

Şi dacă dai de-aşa ceva vreodată
Din acea clipă ţi-a sosit sorocul
Ca liniştea să-ţi fie blestemată
Deoarece te-a părăsit norocul

Pentru că arţăgoasa tare-n fiţe
În vecii vecilor n-o să se lase
Şi prin gâlceavă o să te aţâţe
Să-ţi bage mai mereu frica în oase

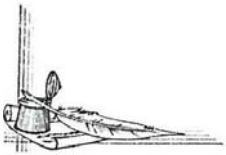

Ca să-ţi arate cum că te domină
În tot ce faci şi azi, şi ieri, şi mâine
Şi dacă n-ar fi ea să te susţină
Ai fi un jigărit şi-un vai de tine!

Aşa că ia aminte dragul meu
„Pricopsit" cu-o asemenea făptură
Şi roagă-te frumos ca Dumnezeu
Să nu mai facă-aşa o creatură!

Pentru că astea sunt periculoase
Iar când le întâlneşti nu te opri
Deoarece pe cât sunt de frumoase
Pe-atât te-or domina şi te-or prosti

O lege samavolnic asumată

Cei ce-au înlocuit legea votată
Cu alta samavolnic asumată
Făceau atunci o mare nedreptate
Multor categorii pensionate

Fiindcă cu bună ştiinţă-acei şnapani
Îi „ardeau" şi la vârstă şi la bani
Legalizând în acest fel hoţia
Pentru-a consolida democraţia

Numai că după ei veniră alţii
Ce-au promis : „pedepsim toţi vinovaţii"
Când în campanie s-au angajat
Spunând că: „reparăm tot ce-au stricat"

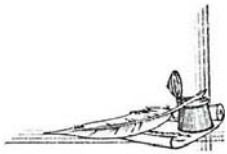

Şi de-atunci aşteptăm cuminţi minunea
Ca să repare ei înşelăciunea
De nu cumva-i loveşte amnezia
Uitând ca să-şi „plătească datoria”

Ori poate-acum, de când sunt la putere,
Vor bălmăji că-s vremuri austere
Şi nu sunt sursele de finanţat
Ca să ne dea-napoi ce ni s-a luat

Ni se va spune că s-avem răbdare
Până vor face-această reparare
Deşi eu cred că iarăşi o să fie
Ticăloşiri prin metodologie

Cum a mai fost o alta şi-n trecut
Când ne-au furat şnapanii cum au vrut
Şnapani ce sunt şi astăzi tot prezenţi
În ministere fiindcă sunt competenţi

Şi sunt convins c-am fost la vot degeaba
Dacă tot ăştia vor conduce treaba
Şi îi vor duce pe aleşi de nas
În timpul de mandat ce le-a rămas

Pân’ la alegerile viitoare
Când vor promite iar gura mare
Că iar vor repara inechitatea
Dacă-ntre timp cumva nu ne ia moartea

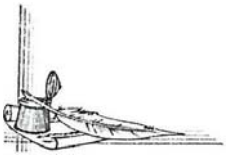

O cameră pe la Bruxelles

Chiar azi am auzit-o de la el
Când a ieşit nervos să precizeze
C-avem o cameră pe la Bruxelles
Pe care-ar trebui să se conteze

Adică să-nţeleg că cei de-afară
Destinul ţării noastre-l vor decide
C-aşa doreşte acest „pierde-vară”
Ce ne dezbină pentru-a ne divide?

Ori poate camera e-nchiriată
Pentru când e chemat ca să-şi dea votul
Când Europa „populari”-zată
Doreşte ca să-i fim sclavi întru-totul

Pentru că „terchea-berchea expirat”
Văzând că toată ţara nu-l mai vrea
A fugit la Bruxelles şi s-a predat
Cu tot ceea ce el reprezenta

Sau mai pe înţelesul tuturor
Ca el să mai rămână preşedinte
A pus frâiele ţării-n mâna lor
Şi face-ntocmai ce-i zic ei cuminte

Fără să ţină cont de naţiune
Pentru ca are-o cameră pe la Bruxelles
Care inexplicabil îl susţine
Deşi românii s-au dezis de el

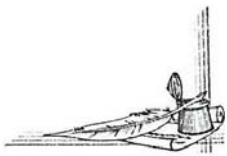

De-aceea omul vrea un parlament
Aici în ţară doar cu-o cămăruţă
Pe care să-l îndrume permanent
Cu ale lui gândiri de michiduţă

Nu te-ai priceput, primare

Nu te-ai priceput, primare
Fiindcă nu eşti gospodar
Şi rămâi în continuare
Şmecher şi mare coţcar!

Ai ajuns din nimereală
Să câştigi în turul doi
Şi-ai făcut prima-nvârteală
Mărind taxa la gunoi

N-ai găsit o altă firmă
Decât Salub din Ploieşti
Şi iată cum se confirmă
Că tot pe Pogea-l slujeşti

Ăla ce-a distrus furnale
Oţelării şi destine
A găsit din nou o cale
Ca să conducă prin tine

Apă, filtre, rezervoare
Le-ai „donat" la APAPROD
Ca s-arăţi cât eşti de mare
Tăntălău dar şi nerod

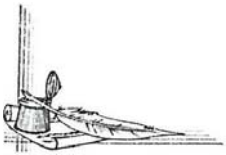

Ne umflă „şmecherii” preţul
Cum vrea muşchiul lor devean
Arătându-ne dispreţul
De câteva ori pe an

Iar când socotesc venitul
Şi se face şi-un bilanţ
Deva saltă tot profitul
Hunedoara niciun şfanţ

Aşa ţi-ai făcut debutul
Prin acte de jecmăneală
Care-au fost doar începutul
Ce te-a dus spre pricopseală

Spui că-s atacuri murdare
Şi minciuni care-ţi fac silă
De-aceea-ţi pun o-ntrebare:
E-adevărat că-ţi faci vilă???

În cazul că nu răspunzi
Vreau numai să iei aminte
Că nu vei putea s-ascunzi
Faptele după cuvinte

Fiindcă ştim că Primăria
Ai transformat-o-n moşie
Şi-n viitor, şarlatania
O vom spune, să se ştie.

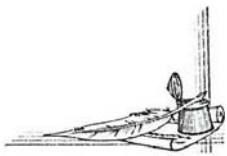

O lege terfelită

Privesc cam de vreo doisprezece ani
Cum acea lege de pensionare
Au terfelit-o nişte şarlatani
Precum nişte tâlhari la drumul mare

S-a zis că vârsta de pensionare
Va creşte progresiv, eşalonat,
Conform Anexei 3 legiuitoare
Dar care mai apoi n-a mai contat

Fiindcă şnapanii alta concepură
Într-o faimoasă metodologie
Care pe unii cetăţeni îi fură
Cu data naşterii , fir-ar să fie!

Şi vreo opt ani la rând au fost furaţi
Şi păcăliţi cei cu condiţii grele
Fiind cu bună ştiinţă amânaţi
Să nu ia pensiile după ele

Pentru că-n mintea celor ticăloşi,
Funcţionari „fideli" ce sunt numiţi,
Pensionarii cei neputincioşi
Prin „precizări" sunt veşnic păcăliţi

Întrucât toate textele de lege
Sunt „şlefuite" de „aceşti scârţari"
Şi-indiferent pe cine vom alege
Vom fi conduşi de-aceeaşi hârţogari

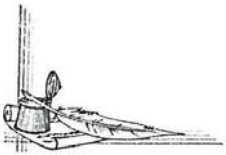

Ce sunt în fapt demult stăpânii ţării,
Ai Statului şi ai democraţiei
Ce i-au adus în pragul disperării
Pe mulţi din cetăţenii României

Şi care cu justiţia în frunte
Au reuşit opt ani ca să-i fenteze
Până când a decis Înalta Curte
Matrpazlâcul să-l invalideze

Numai că totul s-a produs târziu
Când acea lege era abrogată
După ce „chiorul" şi un „pirpiriu"
Şi-au „asumat" una mai aberantă

În aşa fel încât pensionarul
Să aibă avantaje mai puţine
Iar el „Măria-sa funcţionarul"
Să i le dijmuiască şi mai bine

"Piatra de moară"

Pe tonul cunoscut, nedemocratic
Le-a zis "adio" unor pedelişti
Dar n-a mai fost atât de "charismatic"
Şi nici aplaudat de fripturişti

Le-a spus că „drumurile se despart"
Pentru că astăzi n-au votat schimbarea
Şi se va prezenta din nou la start
Sugerând că şi-a cam pierdut răbdarea

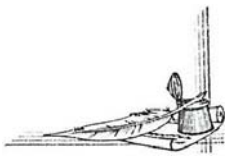

Le-a reproşat că ei n-ar fi cinstiţi
De nu ştiam dacă să râd, să plâng
Fiindcă aşa cum bine intuiţi
Acest „cinstit” mă crede prea nătâng

Deoarece mormanul de minciuni
Cu care ne-a fentat de-atâtea ori
N-a mai produs efecte, nici minuni
Fiindcă ce-i ce-au votat nu erau chiori

Aşa că l-au lăsat să se oftice
Şi să turbeze-acum neputincios
„Piatra de moară” aşa cum îşi zice
Se duce-acum pe tobogan, în jos

Arătând tuturor încă odată
Că este cel mai mare egoist
Un mare şantajist cu gură spartă
Dar şi-un dezagreabil narcisist

Pe-al cărui drum întrezărim fetiţa
Ce se strecoară noaptea în palat
Pentru ca să-i aline suferinţa
Să nu mai fie chiar aşa turbat

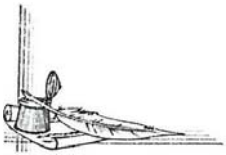

Prin zăbăucul angajat la Stat

Afirm şi cred că ţara n-o conduce
Nici ponta, nici băsescu şi nici boc,
Ci nişte zăbăuci şi zăbăuce
Ce şi-au găsit prin ministere loc.

Ăştia ce-s denumiţi specialişti
Plătiţi din banii noştri-ai tuturor
Sunt nişte parveniţi şi arivişti
Rupţi în totalitate de popor.

Se zice că poporu'-i suveran
Pe ţară, pe pământ, pe bogăţii
Dar vine câte-un zăbăuc şnapan
Şi-l fură-aşa, prin metodologii,

De parc-am fi nişte analfabeţi
Ce-n legi noi nu pricepem ce se scrie
Şi-atunci vin ăştia, aşa-zişi isteţi,
Să ne dea câte-o metodologie

Prin care-un drept în lege acordat
Ţi-l îngrădeşte metodologia
Prin zăbăucul angajat la Stat
Ce practică legal şarlatania,

Iar tu ca cetăţean contribuabil
Cu dreptul luat prin metodologie
Îl vei recăpăta cel mai probabil
Când pe-aici zăbăuci n-or să mai fie.

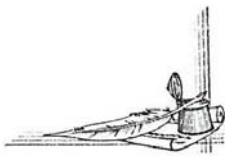

Însă cum ăştia se perpetuează
Dreptul legal pe care ţi l-au luat
În viitor se şi legalizează
Ca nefiind vreodată acordat.

Protestul parcă e o ruşine

Când nu-i „varan”-ul este „ciobanul”
Când judecat, când condamnat
Şi toată ziua pe tot ecranul
E „fenomenul” analizat

Se comentează, se hazardează
Comentatorii, chiar spectatorii
Şi mulţi din ăştia cam aiurează
Dar iau la ţintă judecătorii

Unii-i „condamnă”, alţii-i aclamă
Sunt pro şi contra, cu tot curajul
Fără ca nimeni să bage-n seamă
Nici sărăcia şi nici şomajul

S-au dus de râpă parcă prea-n pripă
Fabrici, uzine care-s ruine
Nimeni nu zbiară, nimeni nu ţipă
Parcă protestul e o ruşine

Dar la nedei, sâmbre cu miei
E-nghesuială, e buluceală
Chiar bătrâneii par nişte zmei
Şi veselia e generală

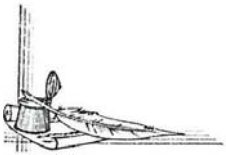

Uită de toate, nu-i dor în coate,
Ei n-au habar, că-i criză iar
Şi-are guvernul grijă de toate
Când bate vântul prin buzunar

„Marea cu sarea" e rezolvarea
În viitorul des invocat
Dacă nu cumva acutizarea
Ne va conduce spre sucombat

Se "umflă" Parlamentul cu redistribuiţi

Se umple Parlamentul cu "redistribuiţi"
Însă „surplusul" este constituţional
În timp ce cetăţenii sunt iarăşi păcăliţi
De toată mascarada cu uninominal.

„Lătrăul desemnării" ce-avea majorităţi
Când ne tăia salarii că n-ar fi bani destui
Va veni iar să plângă, la fel ca-n alte dăţi
De numărul prea mare al Parlamentului.

Şi-un paradox constituţionalitatea
A „naşului din suflet" ce-l poartă decidenţii
Ignoră mai tot timpul la noi realitatea
De-aceea primesc astăzi mandate „repetenţii",

Fiindcă democraţia e-o farsă de doi bani
Cu care cetăţenii sunt duşi mereu de nas
Iar legile-s făcute de „şmecheri şi golani"
Ca să-i avantajeze la vremuri de impas.

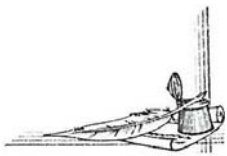

Şi-n loc să se reducă, cum s-a votat odată,
Se „umflă” Parlamentul cu redistribuiţi
Care-au pierdut la urne, dar legea-ntortocheată
Îi prea favorizează pe-aceşti neaveniţi

Şi ne mirăm pe urmă de legile aiurea
Pe care le votează respinşii nedoriţi
Cei ce nu văd copacii, dar care văd pădurea
Fără ca să le pese de cei nemulţumiţi.

Să păcălească demisionând

Se simte încolţit "Felix motanul"
Şi de pe "sticlă" ni se confesează
Se pare că-i prea hăituit "varanul"
De cel care de-aproape îl vânează

Iar eu umilul cetăţean de rând
Constat acum "prostit" şi cu stupoare
Că motănaşul vrea să pară blând
Dar să şi zgârâie în continuare

Pentru că el a fost şi va rămâne
"Sforarul" care ne-a nenorocit
Prin combinaţiile lui nocturne
De-atunci de când pe "chior" l-a sprijinit

Dar şi de mai apoi când i-a trădat
Pe pesedişti în mare repezeală
Şi-apoi la Grivco s-a "împerecheat"
Cu "chioru'-n" variantă "imorală"

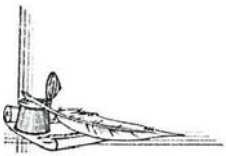

Şi i-a fentat cât a putut "mogulul"
Pe toţi cu care a avut de-a face
Făcând şi pe "cinstitul" şi pe "durul"
Ştiind pe fiecare cum să-l joace

Chiar şi justiţia ce-l împresoară
A tot fentat-o demisionând
Ca o instanţă mai inferioară
Să-l judece-n viitor poate mai blând

Deoarece ca şi parlamentar
Îl judeca numai Înalta Curte
Unde motanul Felix panglicar
N-avea speranţe chiar atât de multe

Pe când mergând la judecătorie
Amână cauza, tergiversează
Atât de mult încât să se prescrie
Matrapazlâcul ce-l încriminează

Că de fapt asta este strategia
Să păcălească demisionând
Sperând că iar va ţine şmecheria
Prin care să câştige tot fentând

Iar „mototolii" care-l tolerează
Îi ştiu de frică ori îi sunt datori
Jucând precum „motanul" le dictează
Şi azi, şi ieri, şi de atâtea ori.

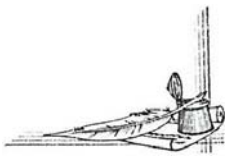

Schimbând prioritatea

Se schimbă strategia de-acum cu *schengen*-eala
De când pe-această temă destui contestatari
La curţi europene îşi tot dau osteneala
Ca să ne denigreze „în ochii celor mari”

De ani şi ani de zile ne-am străduit cu toţii
Ca să convingem Vestul că meritǎm intrarea
Numai că pe la spate ne-au tot turnat „netoţii”
După ce ei pierdură la urne guvernarea

Să ne-amintim cu toţii cum „mincinosul ţării”
Spunea că el ne duce în spaţiul mult visat
Când în realitate e contra aderării
Deoarece poporul nu l-a mai aclamat

De-atunci tot cu minciuna şi cu dezinformarea,
Împreună cu gaşca ce-aproape i-a rămas,
Vrea numai el la UE s-amâne aderarea
Fiindcă aici în ţară guvernu-i râde-n nas

Şi cum de-această dată schimbând prioritatea
Aceea cu intrarea în schengen-ul minune
I-au cam tăiat elanul precum şi-adversitatea
Şi de această dată n-are cui se opune

S-a zis cu mcv-ul, cu jai-ul şi cu restul
Cu care popularii tot "altoiau" la noi
Şi să vedem la anul de vor mai trece testul
Deoarece se pare că vor lua locul doi

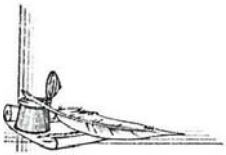

Şi-atunci pe smiorcăilă cine-o să-l protejeze
Când cei ce-l ţin în braţe nu vor mai fi în frunte
Fiindcă pe-aici prin ţară mulţi vor să-l ancheteze
Pentru matrapazlâcuri mai mari sau mai mărunte?

Dar până-atunci minciuna, şantajul şi teroarea
Vor fi la loc de cinste la fel ca până-acum
Şi încă mai lucrează cei cu dezinformarea
Sperând că poate, poate ne-abatem de la drum.

Senatul, Camera şi Dormitorul

Avem un Parlament tricameral
Senatul, Camera şi Dormitorul
Ce-i declarat constituţional
În vară chiar de oamenii lui "chiorul"

Şi ne-am făcut din nou de râsul lumii
Suplimentând mandatele prin lege
Pentru c-atunci aşa au decis unii
Pe care nu ştiu cine-i înţelege

Obedienţa care-o ştiu românii
A devenit constituţională
Cât timp la Curte vor mai fi jupânii
Cu judecata lor „imparţială"

Să ne-amintim acum de-acel moment
Când noi prin referendum „decideam"
Să fie mai puţini în Parlament
Şi jocul „chiorului" toţi îl făceam

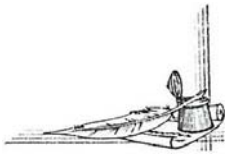

Apoi Guvernul desemnat de el
S-a „şters la fund” cu ceea ce-am decis
În timp Curtea marelui mişel
Niciun cuvânt nu a avut de zis

Pentru că ăstora nici nu le pasă
Că stau acolo şi pe banii mei
Şi că fiscalitatea rău ne-apasă
Ca să trăiască bine numai ei

De-aceea azi prin hotărârea lor
Avem un parlament „tricameral”
Cu-o cameră în plus ca dormitor
Dintr-un surplus constituţional

Şi care nici cu bâta nu ne bate

Când Dumnezeu din Cerul soarelui
Ne-a oferit Pământul cu de toate
Nu s-a gândit, în bunătatea lui,
Că noi vom trăi, totuşi, în păcate.

E-adevărat că El, Mântuitorul,
Ne-a oferit, dar nu ne-a obligat
Şi-atunci nemulţumit el, muritorul,
Decis-a să trăiască în păcat.

Şi toate zece mari porunci
Cu care Dumnezeu ne-a înzestrat
Ne-am „străduit” de mii de ani pe brânci
Să le-ncălcăm, uitând c-ar fi păcat

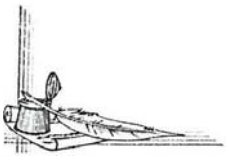

Pentru că mulţi, prea mulţi în sinea lor
Şi-n nebunia lor dementială
Nu-l bagă-n seamă pe Mântuitor
Şi importanţa Lui primordială

Ce ne-a creat pe toţi din bunătate
Cu dragoste şi cu mărinimie
Şi care nici cu bâta nu ne bate
De câte ori noi facem vreo prostie

De-aceea mulţi din noi care-o iau razna
Prin gând, prin faptă sau şi prin dorinţă
Săracii nici nu simt pe pământ cazna
Care-o vor îndura în nefiinţă

Toţi invocând democraţia

"Ridică" unii România
Iar alţii vor s-o ciopârţească
Toţi invocând democraţia
Cu care vor să ne prostească.

Dar nimeni nu ne dă nimic
În afară de logoree
Şi-aş îndrăzni acum să zic
Că ăştia se cred panacee,

Adică nişte terchea-berchea
Nişte ţâşti-bâşti sau orice-or fi
Vin să ne gâdile urechea
Cu inepţii şi cu prostii.

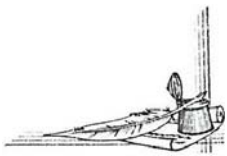

Iar noi naivi, din tată-n fiu,
Votăm, votăm şi iar votăm
Şi cred că va fi prea târziu
Până când să ne deşteptăm,

Deoarece votăm doar vorbe
Nu fapte, nici realizări,
Visând mereu: ciolane, ciorbe,
Pomeni, funcţii şi avansări.

Noi nu apreciem valoarea
Onoarea, seriozitatea,
Dar avem încăpăţânarea
Să votăm mediocritatea,

Şi când ne trezim din prostie
Constatând că ne-am păcălit
Votăm din nou, fir-ar să fie,
Tot pe cel care ne-a prostit.

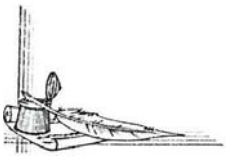

Toţi, care mai de care...

Toţi, care mai de care, ne-am vrea în primul rând,
Ne-am vrea şi cu stea-n frunte, ori vreun conducător,
Numai că existenţa ne cerne rând pe rând
Şi ne aşează-n locul deloc întâmplător

Pentru că toată viaţa, deşi e-un beneficiu,
Este alcătuită din clipe şi trăiri
Care ne cer să facem tot timpul sacrificiu
De vrem să se transforme visele-n împliniri

Numai că sacrificiul, cinstea şi competenţa
Mereu sunt întrecute de-acele desemnări
În spatele cărora aflăm obedienţa
A celor ce au banii şi fac mobilizări

Şi-atunci ce rost mai are ca să mai crezi în vise
Ce vor rămâne vise şi peste ani şi ani
Fiindcă oriunde-ai merge porţile sunt închise
Şi ţi se vor deschide dacă eşti plin de bani

Pentru că ierarhia nu este ierarhie
Decât pentru aceia cu bani şi cu avere
Ce nu văd în cultură oaza de bogăţie
La care cei cu suflet încearcă să mai spere

Dar cei ce pierd şi visul cum şi-au pierdut speranţa
Cei plini de har şi harnici încet se resemnează
Că se devalizează munca şi performanţa
În timp ce sunt la modă acei care fentează

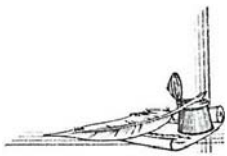

Şi-atunci te-ntrebi nesigur şi plin de-ngrijorare
Ce rost mai are viaţa într-o societate
Unde evaziunea este „cucoană mare”
Şi unde nu există ideea de dreptate?

Tot ceea ce se mişcă-n toată ţara

"Fac tot ce trebuie şi nu ce-aş vrea”
Cu asta ne-abureşte înc-odată
Acelaşi suspendat, mare lichea,
Când ne mai spune una gogonată

Zicându-ne că n-a ştiut nimic
Nici de-nvârteala frăţiorului
Nici când acestea devenea năşic
La nepoţelul Mondialului

Însă în rest ştia-n amănunţime
Tot ceea ce se mişcă-n toată ţara
Pentru că provenea din securime
De unde la români se trage boala

Şi vă daţi seama cum neştiutorul
Având de-ales între ciolan şi frate
Mai păcăli odată tot poporul
Cu marea lui responsabilitate

Pentru că-n loc să plece la plimbare
Aşa cum ar fi etic şi moral
El s-a legat de tron în continuare
Crezându-se vreun providenţial

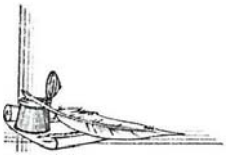

Însă cum rezultatele vorbesc
Nici competenţa şi nici modestia
Oricât ai da la el nu se găsesc
Dar vei găsi la Nana-n câmp moşia

Cea care face tot atâţia bani
Ce n-au fost depistaţi ca însuşiţi
Din suma reclamată de ţigani
C-ar fi fost dată celor mituiţi

Ceea ce întăreşte bănuiala
Asupra clanului băsescian
Justificând în acest fel vrăjeala
Dacă-i culpabil fratele Traian.

Un prostănac

M-am săturat de unanimitate,
De „almanahe" şi de „ prostănac"
De şmecherii , hoţii şi nulitate
Şi de aceea nu mai vreau să tac

Mam săturat de flăcări violete
Ce l-au blegit atunci instantaneu
Pe candidatul nostru nătăflete
Pe care-l susţineam atunci şi eu

Nu mi-am închipiut că-l va lua Vântul
La miezul nopţii şi că-l va filma
Deşi eu pentru el mi-am pus avântul
Fără să ştiu că-l pun pentru-o lichea

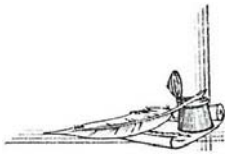

Şi-l văd acum făcând manipulare
Luând hotărâri anapoda şi-n pripă
Pentru a fi votat în continuare
Un prostănac alături de-o echipă

Se-agită lângă el lăudătorii
Cum c-ar avea destule rezultate
Şi cum că ei ar fi câştigătorii
La voturi însă nu şi la mandate

Cel care-a fost mereu ciuca bătăii
A devenit un campion la luat
Şi i-a vrăjit din nou pe pesedeii
Care-l votează încă un mandat

Şi dacă vreodată iarăşi Vântul
Îl va chema ca să se „relaxeze”
El se va duce iute ca şi gândul
Nu cumva pe mogul să-l ofenseze

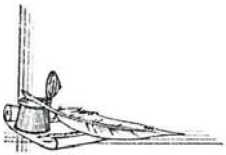

Un "condamnat" pentru versificare

Sunt "condamnat" s-o iau pe "arătură"
Să ocolesc un drum bătătorit
Ca nu cumva să calc vreo păşitură
A celui ce-nainte a mai păşit

Să nu respect canoanele ştiute
De dragul „libertăţii de gândire"
Ideile să le slobod din minte
Aşa spontan şi fără îngrădire

Iar ca să fie cât mai preţioase
Să le sufoc cu îmbârligături
Dintre acelea mai pretenţioase
Pe care astăzi le numim „culturi"

Să nu mai folosesc nici ritm, nici rimă
Măsura s-o arunc cât mai departe
Ca să mă bucur de mai multă stimă
Din parte celor "cu puţină carte"

Numai că eu un „infractor" bătrân
N-o să ţin cont de-această „condamnare"
Şi vreau în continuare să rămân
Un „condamnat" pentru versificare

Şi-o să le spun aşa cum simt: pe şleau
Fără "cultura" care mi se „cere"
De către toţi aceia care au
Parafa ce-o numesc „apreciere"

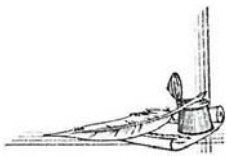

Fiindcă nu scriu să fiu apreciat
Eu doar exprim: simţiri, trăiri şi gânduri
În mod spontan, nemetaforizat
Neapărat cu rimă, ritm şi rânduri.

Veniţi să socializăm

Veniţi să socializăm
Şi să schimbăm păreri, opinii
Ba chiar să ne şi lamentăm
Fiindcă ne cumpără străinii.

Aveam cândva averea ţării
Ce-a fost atunci a tuturora
Însă de dragul aderării
O vindem zi de zi altora,

Adică: o restructurăm
Cum ne-aburiră guvernanţii
Şi-n loc ca să muncim şomăm
Ori slugărim la alte naţii.

Numai că prin străinătate
Pe-acolo prin ţările lor
Ideea de proprietate
E să nu vinzi străinilor.

Pământul lor nu-i de vânzare
În timp ce-al nostru e vândut
Le-am dat la toţi mii de tarlale
Fiindcă atât ne-am priceput.

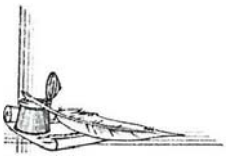

Am vândut până şi petrolul
Deoarece ne-a încurcat
Şi-abia ne încasăm obolul
De la cei ce l-au cumpărat

Sau altfel spus la noi acasă
Stăpânii sunt din alte naţii
Iar Uniunea nu ne lasă
Şi ne percepe cotizaţii.

Aşa ne plătim libertatea
Ce-am dobândit-o printre gloanţe
Recâştigând vasalitatea
În locul marilor speranţe.

De-aceea socializăm
Liberi, deschişi la dialog
Şi-n lume-acum ne etalăm
Doar ca proprietari de blog.

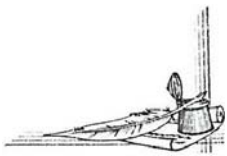

V-aţi poticnit acum când s-a dat startul

V-aţi poticnit acum, când s-a dat startul
Tocmai la împărţirea de ciolane
Uitând că după colţ v-aşteptă altul
Să vi le ia şi să vă dea la „gioale”

Certaţi-vă şi rupeţi alianţa
Când nici n-aţi început să vă-nfruptaţi
Şi veţi trăi de mâine cu speranţa
La care de vreo patru ani visaţi!

V-a năucit cumva majoritatea
Cu care v-a votat mai ieri poporul
De nu puteţi avea abilitatea
Să nu dezamăgiţi alegătorul?

Aveţi voi dreptul să vă bateţi joc
De toţi aceia care v-au votat
De-acei ce v-au ales aşa în bloc
Şi nu pe fiecare separat?

Ori credeţi că făceaţi mare scofală
De n-aţi fi candidat ca uniune
Fără ca „Zeus” cu a sa rânjeală
Să desemneze pe vreun fiecine?

Eu zic să vă treziţi când nu-i târziu
Că dacă nu vă spun că-i vai de voi
Fiindcă „piratul” precum toţi îl ştiu
Vă dă urgent la lada de gunoi!

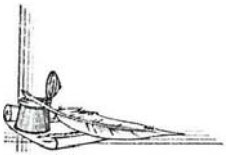

Vreau altă Constituţie a ţării

Vreau altă Constituţie a ţării
Mai clară, fără ambiguităţi
În care rezultatele votării
Să fie-obligatorii pentru toţi

Nu mai vreau cvorumuri de niciun fel
Că votul este dreptul tuturor
Dar acest drept când nu uzezi de el
Nu poate fi nicicând hotărâtor

Şi mai vreau legi care să nu conţină
Nici privilegii, nici discriminare
Şi vreau pedepse pentru cei de vină
În special pentru delapidare

Mai vreau justiţie pentru popor
Nu pentru-aleşi sau autorităţi
Şi nu făcută la televizor
Ca să-i manipuleze pe netoţi

Vreau ca puterea judecătorească
În cazu'-n care legile nu-s clare
Pe oameni să nu-i mai nedreptăţească
Interpretându-le în defavoare

Şi vreau ca banul public ce-l plătesc
Să fie folosit cu chibzuială
Pentru utilităţi ce-mi folosesc
Nu pe nimicuri şi pe fandoseală

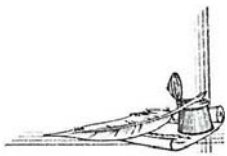

Vreau parlamentul să mă reprezinte
Şi nu vreun preşedinte mincinos
Ce poate fi nebun sau fără minte
Ori vreum megaloman prea ofticos

Şi vreau ca referendumul să fie
Obligatoriu nu consultativ
Şi nu utilizat cu perfidie
De către vreun ales intempestiv

Prin care oamenii să hotărască
Problemele majore ale lor
Pe care-apoi suflarea românească
Să le rezolve toate-n viitor.

Vulpoiul coabitant

Ca şi-un vulpoi şiret, coabitantul,
Când a văzut că-i linişte-n ogradă,
Schimonosit la faţă, intrigantul
Ieşit-a să provoace iarăşi sfadă.

Uitând de ce era ca să păţească
Atunci la referendumul ruşinii,
El vine public ca să-i amăgească
Iarăşi pe toţi naivii naţiunii

Zicând că el se „simte obligat”
Ca „să se bată” pentru noi mereu,
Neînţelegând că ne-a şi demonstrat
Cât e de ipocrit şi fariseu.

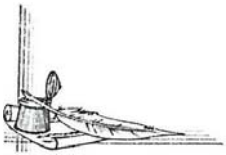

Subit şi-aduce aminte de popor
După ce-a mai crescut ieri în sondaj
Invocând procentaj hotărâtor
Numai când este el în avantaj.

Scoţând parlamentarii că-s de vină
Fiind prea mulţi ca număr în ogradă
În mintea lui tot puiul de găină
Este mereu adevărata pradă

Spre care se repede să-l înhaţe
Aşa cum a făcut-o şi-altă dată
Când i-a tot păcălit ca să-i agaţe
Cu acţiunea lui disimulată.

Şi fiind clară astăzi strategia
Din care să câştige numai el
A declanşat cu toată isteria
Acelaşi referendum cam mişel

Cu trei sute şi-un unicameral
De care-ai lui nici nu s-au deranjat
De-aceea l-a scos iar din encefal
Pentru coabitanţi buni de fentat.

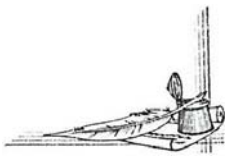

Au fluturat contributivitatea

Au fluturat contributivitatea
Ca fiind a pensiilor temelie
Ignorând conştient realitatea
Că noţiunea este-o utopie.

Când inventivi funcţionari ai Casei
Fac legile tot mai întortocheate
Pensia este pricina angoasei
Dar şi discordia-n societate.

Mi-aduc aminte de mineriade,
De parcă ele s-ar fi produs ieri,
Când o funcţionară cumsecade
Mi-a zis că: „oţelarii nu-s mineri".

Valabilă ar fi şi reciproca
Dacă vorbim despre argumentare
Pentru că pensia nu-i ceva „moca"
Să mi-o considere ca pe-o favoare.

Numai că cei ce ne-o administrează
În modul cel mai discreţionar
Sunt tot aceia care promovează
Legea spre forumul parlamentar.

Şi-acolo se votează la semnal
De nu cumva este prin asumare
Un text atât de „profesional"
Ce introduce şi-o discriminare

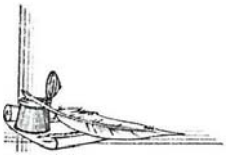

De care nimeni nu e responsabil
Dintre funcţionarii autori
Și care se va deconta probabil
Sau de aleşi, sau de asumatori.

În timp ce vajnicii funcţionari
Care-au propus acea discriminare
Vor fi specialiştii cei mai mari
La pensii într-o altă guvernare

Când vor propune alte bazaconii
Că vorba ceea: nu-s pe banii lor
Fiindcă pensionarii sunt pionii
Supuşi contributivităţilor.

Când ţi-a fost demonstrată neputinţa

Ne-ai arătat atâta răutate
Şi ne-ai minţit mereu cu bună ştiinţă
O faptă bună n-ai făcut din toate
Iar asta se numeşte neputinţă

Ai semănat furtună-n jurul tău
Şi-acum primeşti dispreţul meritat
Fiindcă le-ai arătat cât eşti de rău
Şi-acelor ce prea mult te-au creditat

În mintea ta ai născocit într-una
Atâtea rele încât n-am cuvinte
Eşti mai otrăvitor ca mătrăguna
Şi mult mai ticălos ca şi-nainte

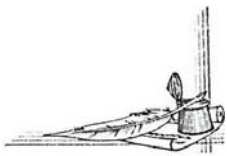

Te-au părăsit şi cei apropiaţi
Ce n-au mai ascultat să le dictezi
Deşi-n trecut ei îţi erau ca fraţi
Care nici n-au visat c-o să-i trădezi

Şi te-ai înconjurat doar de lingăi,
De profitori, escroci şi şantajişti
Şi-ai promovat atâţia derbedei
Că s-a umplut pământul de „băsişti”

Când ţi-a fost demonstrată neputinţa
Te-ai dus plângând la toţi mai marii lumii
Care şi-au dat atunci toată silinţa
Să dea crezare ţie şi minciunii

Numai că s-au convins acum şi ei
Cât eşti de mincinos şi impostor
Şi-ai mai rămas doar cu puţini lachei
Care nu văd că eşti „ciuruitor”

Însă când se vor dumiri şi ei
Cât eşti de egoist şi-infatuat
Ai să rămâi şi fără acei mişei
Neputincios şi neajutorat.

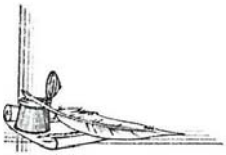

Justiţia captivă în propria-i grădină

Justiţia e miza disputelor din ţară
Pe care „potentaţii" vor s-o acapareze
Uzând precum se vede de forţe din afară
Ce vin să ne impună cum să se procedeze

Însă nimeni nu-i vede astăzi pe magistraţii
Ce-l au pe „naşu'-n suflet" deşi n-ar trebui
Şi-atâtea avantaje au privilegiații
În vreme ce poporul plăteşte datorii

Independenţa care-i destul de disputată
De toţi „interesaţii" ce vor ca s-o subjuge
E doar o mascaradă atât de prost jucată
Însă c-o înverşunare pân' la vărsări de sânge

Şi ca odinioară unii merg tot cu pâra
La marile imperii ca să se milogească
În vreme ce poporul nu prea-nţelege hâra
Şi nici de ce străinii la noi să hotărască

Iar marile imperii ne monitorizează
Nu cu dovezi şi probe aşa cum e firesc
Ci doar cu bârfe, zvonuri şi tot ce mai contează
Să-l apere pe unul pe care nu-l numesc

Cel care ca românul „mereu imparţial"
Merge să „prezideze capii magistraturii"
Independenţi al căror „înalt profil moral"
Au consimţit s-accepte o culme-a imposturii

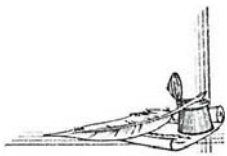

Şi-atunci independenţa de ce-o mai reclamăm
Când îi conduce unul „demis şi suspendat”
Ce nu e din sistemul ce vrem să-l protejăm
Dar e tocmai de-acela ce l-a acaparat?

De ce judecătorii sunt toţi numiţi de el
Oare nu sunt în stare să se gestioneze
Ca să nu mai depindă de marele mişel
Acest „năşic din suflet” care să-i şantajeze?

Toate acestea spuse vedeţi că ne arată
Justiţia captivă în propria-i grădină
Fiindcă independentă ea n-a fost niciodată
Dar nici n-a făcut totul pentru ca s-o obţină

Doar până când ne veţi stârni mânia

Ce-aţi făcut voi cu voturile noastre,
Cine va-îndreptăţit să le anulaţi,
De ce luaţi hotărâri atât de proaste,
Fără ca pe popor să-l consultaţi?

Mă-întreb dacă atunci când judecaţi
Aveţi cu ce, v-ajută cerebelul
Sau sunteţi puşi ca să executaţi
Ce vă comandă şi vă spune „chelul”?

Ce-aţi zice dacă şapte milioane
V-ar lua pe sus să vă invalideze
Ar găsi „chiorul chel” de la butoane
Altele şapte să vă protejeze?

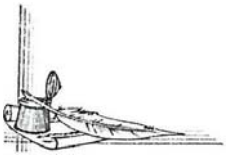

RĂTĂCIT PRINTRE SENTIMENTE...

Voi chiar n-aţi înţeles nici până-acum
Că n-aveţi dreptul să ne ignoraţi
Pentru că dacă toţi ieşim în drum
Din acea clipă veţi fi terminaţi?

Şi voi, şi „chiorul", vă jucaţi cu focul
Doar până când ne veţi stârni mânia
Şi-atunci se duce dracului norocul
Cu care v-a înzestrat democraţia.

Voi ştiţi că toţi au drept de vot
Iar unii au stopat electoratul
Totuşi le-aţi validat acest boicot
Demonstrând că sunteţi cu „suspendatul"

Şi-n loc s-aveţi imparţialitate
Profil moral şi să fiţi competenţi
Aţi compromis ideea de dreptate
Şi-aşi devenit slugoi obedienţi.

Şi-apoi tot voi sunteţi cei deranjaţi
Că nu vă mai respectă cetăţenii
Că sunteţi grav jigniţi şi denigraţi
Bineînţeles, după aşa tâmpenii!

Dar ce-aţi vrea să vă facă şi-o statuie?
Asta poate v-o face „suspendatul"
Dacă nu vă va bate cumva-n cuie
Acel nedreptăţit: electoratul!

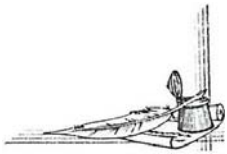

Hârjoana

Eu zic ca să vă hârjoniţi mai tare
S-arătaţi care sunteţi mai ”deştepţi”
Că hârjoneala-înseamnă dezbinare
Într-un moment când nici nu te aştepţi.

Ambiţiile voastre ”arzătoare”
Ce nu vă lasă să v-aveţi ca fraţii
Se vor concretiza în continuare
Din nou în avantaje pentru alţii

Şi credeţi-mă că nu vă-înţeleg
Atunci când ştiţi cu cine-aveţi de-a face
Sau credeţi că eu sunt mai bleg
Iar mintea mea n-ar fi aşa dibace

Ca să-înţeleagă că vă fitiliţi
Încă din clipa când aţi fost votaţi
Numai că-n timp ce voi vă războiţi
Unul v-aşteaptă să vă dezbinaţi

Ca mai apoi iar să vă călărească
Cum v-a mai călărit, sau aţi uitat?
Şi-atunci după hârjoana cea prostească
Veţi pierde tot ce ieri aţi câştigat

Mai bine înhămaţi-vă la treabă
Cu calm, cu sârguinţă, motivaţi,
Fără emfază, patimă ori grabă
Ca ce-aţi promis să şi realizaţi!

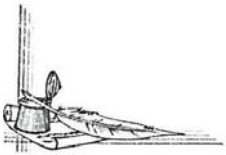

Şi să eliminaţi discriminarea
Din toate prevederile legale
A celor ce făceau legiferarea
La indicaţii prezidenţiale

Să fie cetăţenii mulţumiţi
Aşa cum le-aţi promis când candidaţi
Pentru că altfel veţi fi huiduiţi
Şi veţi ajunge unde sunt ceilalţi

Demolatorul

Ca să vină Ţepeş Domnul
Ar trebui să se nască
Ori să-şi întrerupă somnul
Naţiunea românească,

Pentru că dacă-mpărţirea
Cetelor va da cu rest
Atunci toată românimea
Va rămâne la arest

Până când vor creşte ţepe
Să-i tragă pe vinovaţi
Şi se vor călări iepe
De către cei desemnați.

Şi-atunci în loc de Dracula,
Vampirul fără de ţeapă,
Vom alege rapandula
Care-arată ca o iapă

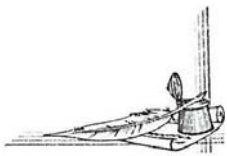

Fiindcă pe la noi vampirii
Blestemaţi azi de popor
Nu cunosc tabla-nmulţirii
Doar pe-a jecmănelilor

De-aceea dintr-un colos
Cu multe oţelării
Un rânjilă mustăcios
Ne-arată azi bălării

Fiindc-un nomenclaturist
Desemnat de ţărănişti
Era de fapt un băsist
Forfetar la finanţişti

Bun de gură, papagal
Mare manipulator
Din prim-plan este-n fundal
Cel dintâi demolator!

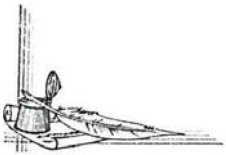

De când Monica zice că-i Mandela

Se răsuceşte Nelson în mormânt
Fără ca să se ştie daravela
Şi credeţi-mă, şi eu să mă frământ
De când Monica zice că-i Mandela

Adică matracuca bretonată
Cândva „beţivă" şi „torţionară"
Ajunse-n aşa hal neruşinată
Ca să se creadă un simbol de ţară

Ea, care nu-i decât o pârâcioasă,
Să se compare cu un patriot
E-o inepţie aşa de scandaloasă
Încât consider că e prea de tot

Însă trăind într-o democraţie
De-aici şi nu din ţara lui Mandela
Este posibil ca să nu se ştie
Şi să fie aleasă bretonela

Numai că treaba e mai complicată
Fiindcă râvneşte postul şi-o blondină
Se pare tot aşa de bretonată
De pe la Cotroceni de prin grădină

Ambele şi-au propus să ne conducă
Deci trebuie să ne gândim niţel
S-alegem mâine între-o matracucă
Şi blonda ce susţine Trăienel.

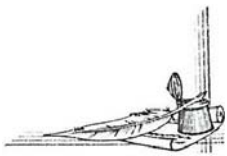

Buldogul, bretonata şi blondina

Buldogul, bretonata şi blondina
Şi-au disputat ciolanul cel mai mare
Făcând ca să le crească-adrenalina
Celor prezenţi acolo la votare

O bătălie foarte palpitantă
În care s-a băgat ca musca-n lapte
Acelaşi „marţafoi" de altădată
Care le manevra cândva pe toate

Ca un vulpoi cu multă experienţă
El le-a propus la delegaţi schimbare
Disimulând această insistenţă
Cu gândul la blondina zâmbitoare

Numai că blonda foarte belicoasă
N-a izbutit buldogul să-l doboare
În timp ce „bretonata" poftcioasă
Avea toţi pesediştii în cătare

Şi-apoi buldogul astăzi năzdrăvan
Lătrând a alergat-o pe blondină
Cu Mercedes-ul de prin Modrogan
Spre Cotroceni, intrarea din grădină

Şi ca să fie circul şi mai mare
S-au poticnit cu toţii spre sfârşit
Când nu s-au înţeles la numărare
Certându-se că blonda n-a ieşit

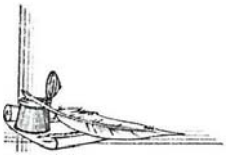

Iar „Zeus-ul" învins din nou la vot
Bineînţeles acum prin ricoşeu
Cred eu că este năucit de tot
Că l-a muşcat „buldogul" foarte rău.

Noi stăm şi comentăm cu frica-n sân

Ne-a bătut ungurimea inc-o dată
Când s-au strâns peste două zeci de mii
Iar naţiunea noastră dezbinată
E plină numai de palavragii

N-avem curaj nici solidaritate
Aşa cum au prin jur alte popoare
Care sute de mii sunt adunate
Atunci când sunt călcate în picioare

Noi stăm şi comentăm cu frica-n sân
Mulţi pe la colţuri, parcuri şi trotuare
Acceptând un nemernic de jupân
Ca să ne calce iarăşi în picioare

Şi-i lăsăm ca să ne intimideze
Pe ticăloşii-aceia de slugoi
Puşi să ne-amenințe, să ne-ancheteze
Dar plătiţi să ne apere pe noi

Am devenit doar nişte mămăligi
Supravegheate să nu explodeze
Dar şi manipulate prin intrigi
În aşa fel să nu se enerveze

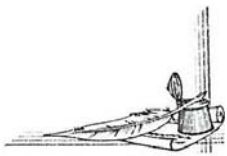

Ăştia suntem şi ăsta-i adevărul
Avem acum ceea ce ne-am dorit
Iar ticălosul este viitorul
Pe care-l acceptăm la infinit.

Prin parşivenia democraţiei

Când am scăpat de jugul tiraniei
Şi când cu toţi ne-am entuziasmat
Nu bănuiam că-n jugul sărăciei
Încă de-atunci cei mulţi ne-am înhămat

Deşi strigam într-una : „libertate”
Şi jinduiam după democraţie
Habar n-aveam că în realitate
La orizont se-arată sărăcie

Pentru c-aveam atunci economie
Ce producea destule şi de toate
Aceasta nu avea pe plac să fie
Ţărilor lumii foarte dezvoltate

Care şi-au început intoxicarea
Cu dreptul nostru la proprietate
Spunându-ne că doar privatizarea
Ni le va rezolva apoi pe toate

Iar noi cuminţi cu mintea-nceţoşată
Ne-am conformat şi le-am vândut chiar lor
Fabrici, uzine, zestrea adunată
De către tot acest întreg popor

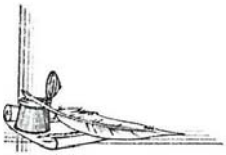

Şi cum răspunderea e colectivă
Prin parşivenia democraţiei
Cei ce-au mâncat bomboana din colivă
Ne-au adus azi în pragul sărăciei

Şi vor să devenim în continuare
Tot mai săraci şi tot mai oropsiţi
Iar ei s-acapareze bunăstare
De la cei ce se lasă păcăliţi

Findcă aleşii din democraţie
Ne-au tot minţit şi ne-au tot înşelat
Şi-au jefuit a ţării avuţie
În vremea-n care noi i-am tot votat

Iar jugul astăzi ne rămâne jug
Chiar dacă el ar fi din nestemate
Şi-l vom purta ca vitele la plug
Să ne prostească ei pe mai departe.

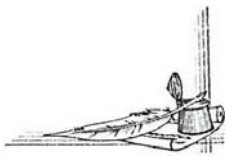

Spionul şi stabilitatea

Trezeşte-te poporul meu sărman
Măcar acum când vine iar sorocul
Să demonstrezi că poţi fi suveran
Şi să-ţi găseşti în lumea asta locul

Dă-ţi seama că nici azi nu-i prea târziu
Să scapi de securişti şi de spioni
Dar şi de mincinosul pandaliu
Înconjurat doar de cameleoni

Care v-a păcălit încă odată
Sperând că v-a scăpa iarăşi curat
Scăpând de boc ca de-o măsea stricată
Şi-nlocuindu-l cu-n spion rasat

Spion, fost utecist şi dezertor
De la partidul care l-a lansat
Care minţind ne spune tuturor
Că este liberal adevărat

Dar ce-i al lui, e-al lui, se ţine tare
Şi ne vorbeşte de stabilitate
Dorind să ne conducă-n continuare
Iar noi să le plătim oalele sparte

Şi speră, când ne spune bazaconii
Într-un limbaj destul de academic,
C-o să ne-adoarmă iarăşi neuronii
Cum a făcut pe vremuri un nemernic

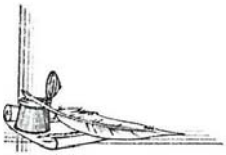

Numai că n-a realizat nimic
De când s-a repezit să ia ciolanul
Pentru că el e doar un şiretlic
Cu care ne-abureşte „vaporeanul”

Prezumţia de nevinovăţie

Fărădelegi sunt multe peste tot
Şi printre noi destui răufăcători
Iar cei cinstiţi se zbat şi ei cât pot
Să-i depisteze pe-aceşti autori

Şi instituţiile ce-s create
Cu rol precis de a ne apăra
Azi n-au destulă eficacitate
Ca să ne garanteze liniştea

Ba, unele se-agită ”comandate”
Ca să-şi arate ”muşchii” neîncetat
Şi fac exces de autoritate
Când este vorba despre arestat

Prezumţia de nevinovăţie
Un drept al omului fundamental
Începe să devină utopie
În Statul nostru cam medieval

Degeaba unul vrea să ne-aburesacă
Despre justiţia independentă
Că n-are şanse ca să reuşească
Fiindcă se ştie că-i obedientă

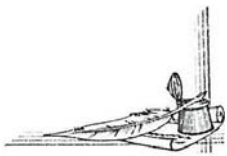

Printr-un comportament înjositor
Ne zornăie cătuşele-ncruntaţi
Ca să-nţelegem noi cât de uşor
Putem fi-n orice clipă arestaţi

Şi după care vine inepţia
Pe care-o tot susţine ”suspendatul”
Să-ţi demonstreze nevinovăţia
În faţa lumii tocmai arestatul

Iar când instanţa îl eliberează
Pe omul asolut nevinovat
Acuzatorul tot mai profesează
Pe banii publici şi neperturbat

Adică, mai precis ca să se ştie,
Poate-aresta un alt nevinovat
Prezumţia de nevinovăţie
Nefiind în fişa postului de magistrat.

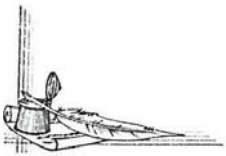

Rentabilitatea mapei

L-am văzut pe cel cu sapa
Cum trudea din răsputere
Urmărit de cel cu mapa
La umbra sticlei cu bere

Şi cum făceau amândoi
Ceea ce ştiau mai bine
Deducem că pe la noi
Munca nu este-o ruşine

Dar cum productivitatea
Care-i des vehiculată
Măsoară activitatea
În timpul ce-i practicată

Cât s-a săpat într-o zi
Sau câte sticle golite
Ne-arată cine va fi
Mai rentabil, pasă-mi-te

Iar apoi cu analiza
Putem merge mai departe
Acum când bântuie criza
Ca să aflăm rezultate

Despre oportunităţi
Note de fundamentare
Despre muncă, despre plăţi,
Bugete comunitare

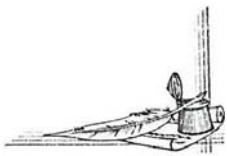

Despre-acele angajări
Cu oameni numiţi pe post
Şi despre justificări
Dacă au sau nu au rost

Şi se concluzionează
După lunga analiză
Faptul că se înfiinţează
Posturi să scăpăm de criză

Mai vine unul cu sapa
Ca să fie mai cu spor
Iar mai apoi doi cu mapa
Vin în urma tuturor

Această schemă de cinci
Doi cu sapa trei cu mapa
E de multişor pe-aici
De când ne tot tragem clapa

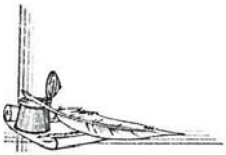

"Frangantul"

După ce-au făcut "frangantul"*
Să-l mai ţepuiască-odată
Finul Bercea, condamnatul,
A scos o probă filmată

Să le-arate celor care
Îi credeau sfinţi pe-aceşti fraţi
C-a rămas cu condamnare
Însă şi cu banii daţi

Şi cum după ce-a luat banii
Naşul i-ar fi denunţat
Reclamând cum că ţiganii
Pe el l-ar fi şantajat

Iar mai apoi frăţiorul
Prezident de zece ani
Făcea pe neştiutorul
Când se vorbea de ţigani

Zicea că el habar n-are
De bani şi de intervenţii
Şi-a ne-a spus cu voce tare
Că n-ar fi cu delicvenţii

Dar uituc precum se ştie
Omite să-şi amintească
Cum juca la sindrofie
Cu naţia ţigănească

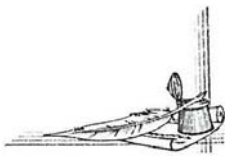

Când avea nevoie mare
De susţinere la vot
Pentru care era-n stare
Ca să le promită tot

Însă azi când n-are miză
Fiindcă nu mai candidează
Mă gândesc c-acea valiză
De bani n-o mai returnează

Ori poate n-o fi primit-o
Rămânând la al său frate
De-aceea ne-a pomenit-o
C-o să se facă dreptate

După care frăţiorul
Este arestat ştiţi bine
Şi-ntreabă mirat poporul
Oare cât îl vor mai ţine?

** flagrantul*

Pluguşorul concediaţilor

Aho! Aho ! Combinat
Şmecherii te-au ruinat
Ca să produci mai puţin
Să te cumpere-un străin.

Primul şmecher pişpirică
A fost un pogea georgică
Ce-a dărâmat cocseria
Şi-a închis oţelăria,
A oprit furnalele
Să dărâme halele.

Din „cetatea de oţel”
A rămas un prichindel
C-un cuptor şi cu-o turnare
Şi câteva laminoare
Toate scoase la vânzare!

Ia! mai uraţi, măi flăcăi,
Să-i speriem pe mişei!

Aho! Aho! Să uraţi
Voi, disponobilizaţi
Că v-a trădat sindicatul
Pe-o mână cu patronatul
Şi v-au trimis la plimbare
Cu „venit de completare”

Pe bază de ordonanţă ,
Pentru voi fără speranţă
V-au oferit, trădătorii,
„Salarii compensatorii”
Ca să faceţi *„ciocul mic”*
Să nu mai ziceţi nimic.

Însă nu le-au achitat
Pân’ la termenul fixat
Şi-acum se sfârşeşte anul,
Ei au rămas cu ciolanul
Voi păcăliţi ca fazanul

Uraţi, măi, să le stea-n gât
Celor ce v-au păcălit!

Aho! Aho! Viitorul
Aduce cumpărătorul!
După ce schimbă anul

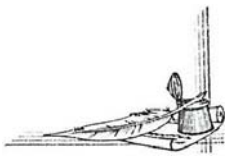

Va veni şi indianul,
Urmaşul lui Raj Kapoor,
Negru, mustăcios şi dur,

Un capitalist cu faimă
Ce-a băgat pe mulţi în spaimă.
Se va da dracul chiuleala,
Nu mai merge cu ciordeala,

Şi-i va lua pe toţi la rost
Că-i mare preţul de cost
Dar cea mai mare problemă
E că va umbla la schemă
Ca să scape de piloşi
De comozi şi puturoşi!

Uraţi măi să fie bine
În Noul An care vine!
Cei rămaşi să tot prospere
Cei plecaţi să nu dispere
Iar celor ce l-au distrus
Să-i bată Domnul de-ajuns!

La anul şi la mulţi ani!

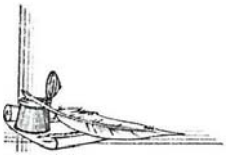

APRECIERI CRITICE

CĂUTAREA DE SINE...

Îl ştiu pe Adrian ANGHELESCU de-o viaţă de om, am fost cândva colegi de facultate, unde el era cunoscut ca un cal breaz datorită talentului său actoricesc (asumîndu-şi, până aproape de identificare, personalitatea lui Sucă, vestitul nepot al neuitatului Nea Mărin - Amza Pellea), iar mai apoi ca şi colegi de serviciu la Combinatul Siderurgic Hunedoara. Încă de pe-atunci i se dovedea pregnant harul de a satiriza fapte, oameni sau situaţii, dovadă multele premii obţinute la concursurile artistice prilejuite de „Cântarea României", acţiune culturală neegalată până acum în statul român şi care a prilejuit scoaterea la lumină şi şlefuirea multor talente artistice.

Nu a mirat pe nimeni faptul că Adrian ANGHELESCU scrie poezie, doar textele grupurilor satirice conduse de el i-au aparţinut dintotdeauna şi i-au purtat inconfundabila amprentă, deci nu este deloc surprinzătoare înclinaţia sa înspre a scrie poezie de satiră socială şi politică, pentru că trăim vremuri în care „viaţa bate teatrul" prin subiectele cu care ne hrăneşte zilnic, iar Adrian nu se poate abţine de la comentarii rimate, şi bine face.

Adrian ANGHELESCU se dovedeşte extrem de prolific în a comenta ironic toate racilele şi întâmplările din viaţa cotidiană sau de pe scena politică, şi o face cu atâta convingere încât supranumele dobândit este acela de

„furiosul” (vezi prima sa carte „Furia unui destin”), deşi, poate, puţin pe nedrept, pentru că Adrian ANGHELESCU este, în fond, un suprasensibil la tot ce-l înconjoară, el iubeşte din rărunchi lumea şi nu se poate abţine să nu încerce să o dreagă, comentîndu-i versificat neajunsurile. Poemele sale de satiră socială sunt, în fapt, monologuri declamate pe scena publică şi tocmai de aceea au darul de a prinde la cititori. Metaforele sunt relativ rare în poemele sale, acestea te cuceresc prin sensibilitate, însă, paradoxal, şi prin intensitatea filonului satiric ce le răzbate.

Totuşi, Adrian ANGHELESCU, atunci când abordează subiecte de altă factură decât satira, dovedeşte o tandreţe aparte, atât în poemele de dragoste, cât şi în cele de descriere a unor momente care i-au marcat viaţa. El nu este un poet metaforic, ci unul descriptiv, forţa poemelor sale stă în puterea de a creea, prin cuvinte, tablouri extrem de emoţionante care se lipesc de sufletul cititorului. În cazul lui Adrian ANGHELESCU, calităţile native de a transpune în versuri tot ce vede se împletesc cu talentul de a surprinde, tematic, problemele esenţiale ale lumii în care trăim.

Adrian ANGHELESCU nu prea are răbdare să-şi cizeleze poemele, uneori acestea se termină prea brusc, ca în teatru, drama s-a sfârşit şi cortina cade. I-am reproşat, în câteva cazuri, acest lucru, inclusiv lipsa metaforelor, cerându-i corecturi sau modificări şi, în toate cazurile, mi-a dovedit resurse metaforice neaşteptate.

Cred că patima sa spre tonul satiric, nevoia expresă de exprimare în rimă, îl privează de un progres real în poezie şi a venit vremea să încerce şi alte experimente poetice, pentru care îl recomandă imensa sensibilitate

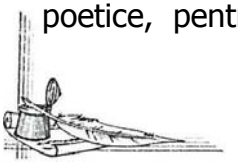

care îi umple sufletul. De aceea consider această carte, în care tonul liric îşi face pregnant cunoscută prezenţa alături de cel satiric, o nouă etapă în evoluţia unui suflet în care poezia sălăşuieşte indubitabil...

Ion URDA

Adrian ANGHELESCU, o nouă carte...

Motto: *„Autorul e în sală"?*

Adrian ANGHELESCU, pe care îl ştiu de vreo 40 de ani, ca om, inginer şi animator cultural în lumea clubarilor metalurgişti de mai ieri, este un om cu simţ civic înnăscut şi cultivat peste decenii... Dacă în lumea scenelor îşi scria textele satirice cu o vervă ce isca aplauze pe itinerariile *„Cântării României"*, scenetele sale iscusit urzite, aveau efectul scontat al genului, caricatural – caragialesc.

Hâtru şi bun este şi în domeniul cronicilor rimate, ale epigramei, ale criticii năravurilor din cetatea *„mecanicizată"*, aşa cum îl ştiu din câteva cărţi editate după 1989. El scrie cu uşurinţă mai ales pe temele ce resping dirijismul activistic, nefiind partizan niciunei... directive, ci doar loial conştiinţei şi convieţurii civilizate. Nu a fost şi nu este un *„artist amator"*, nici nu este captiv conceptelor profesionismului în arte...

Dincoace de aceste *simpleroze* ale unui ludic, dincolo de viaţa de inginer, dedicată arderilor de sub *„purpuriu"* al Hunedoarei d'antan, el continuă a fi activ în boema generaţiei sale, ceea ce merită admiraţie şi respect. Nu a devenit radicalist, şi nici nu îşi urăşte personajele, ci doar se miră mai tare, iar uneori apelează la oximoron... Nu

este un sceptic irecuperabil, dar nici un *„nefamilist"* depăşit ori *„adaptabil strategic"*...

Adrian ANGHELESCU este un mentor înzestrat cu empatie coparticipativ – afectivă, a fost şi va fi pe constanta *„sub reflectoare"* a grupului satiric, a punerii Cuvântului-în-scenă, ca ipostază a moralităţii. Îl rog să îmi scuze *„preţiozităţile"* exegetice, dar... vorba d-lui Nicolae MANOLESCU, rescriem *„pe înţelesul celor care citesc"*!, fără complexul de inferioritate deghizat în cel de superioritate!

Concluzia mea este că, în acest areal geo-cultural, Adrian ANGHELESCU este printre cei mai autentici satiro-umorişti, de aceea poate fi citit şi înţeles de fiecare, fără a fi nevoie să îl recomand eu... Citiţi-i şi această carte şi veţi vedea că „cititorii lui sunt mai deştepţi ca cititorii altora"!

Eugen EVU, concitadin.
1 dec. 2014, Hunedoara

Adrian ANGHELESCU (dreapta) împreună cu poetul Eugen EVU la o şuetă în Café d´Art Hunedoara

CUPRINS

Eu sunt... Adrian ANGHELESCU (autobiografie) - 5
Prefaţă ---------- 10

Partea I – Scrutând amurgul... ---------- 15
Acolo-n codrul verde ---------- 17
Acum în prag de Înviere ---------- 18
Cu sufletul tot mai întinerit ---------- 19
Adio vară! ---------- 20
Avem pe cineva ---------- 21
Aştept să vină seara de Crăciun ---------- 23
Ce-o fi iubirea...? ---------- 24
Ceaţa ---------- 25
De câte ori ---------- 26
Când ochii tăi îmi vor părea ---------- 27
Cât va fi pe lume dor ---------- 28
Copacul secular ---------- 29
Clasa întâi ---------- 30
De unde vin şi încotro mă duc? ---------- 31
Dorul de Eminescu ---------- 33
Decontul trăirii ---------- 34
Cu chipul tău în gândul meu ---------- 36
De undeva dintr-un neant poetic ---------- 37
După un somn cu vise ---------- 38
E bine să pui răul înainte ---------- 39
Fulg de nea ---------- 40
Gândurile ---------- 41
Mereu ocrotitoare cu chipul ei blajin ---------- 42
Îndemn ---------- 43

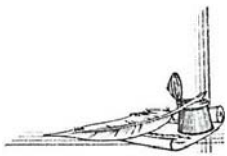

Lacrima ---------- 44
La crucea florilor ---------- 45
Mă definesc asa cum sunt ---------- 46
Vântul şi gândul ---------- 47
Lumina Învierii ---------- 48
"Măi nepoate, dom'le dragă" ---------- 49
O dramă de la Săcărâmb ---------- 51
Lui sunt lacrimi ---------- 54
Pe cărarea adumbrită ---------- 55
Pe unde nici nu mă gândesc ---------- 57
Pe pământeanul din aluat de zeu ---------- 58
Să nu-mi luaţi gradele de libertate ---------- 59
Rugăciune Maicii Domnului ---------- 61
Se trezesc toate parcă dintr-un vis ---------- 62
Şi-n acel colţ de rai de pe pământ ---------- 63
Sub soarele cu razele-i fierbinţi ---------- 64
Temerar şi visător ---------- 65
Trăim magia datinilor sfinte ---------- 66
Te caut ---------- 67
Trăsnaie ---------- 68
Trăirea şi visele ---------- 70
Tu să-mi fii mereu ispită ---------- 71
Tu eşti la mine-n ADN-eu ---------- 72
Toate grijile se-adună ---------- 73
Unde se arcuiesc din veci Carpaţii ---------- 74
Un pic de-întinerire ---------- 75
Un vis întârziat ---------- 76

Partea a II-a – Rătăcind prin democraţie... -------- 77
Din banii mei şi banii tuturor ---------- 79
De când ministra tot recalculează ---------- 80
Democratia n-are vinovaţi ---------- 82

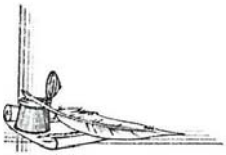

Democraţia este un eşec ---------- 83
Domnia şi prostia ---------- 85
De Anul Nou ---------- 86
De-al dracului... ---------- 87
Coabitarea c-un "fes" ---------- 88
Contestaţii pentru renumărare ---------- 90
"Ce-a voit acel Apus?" ---------- 91
Că nu ne încălzeşte hoţul din puşcărie ---------- 92
Bilanţ ---------- 94
Avidă "rău" de popularitate ---------- 96
Autocritică ---------- 98
Atunci poporul trebuie sa ştie ---------- 99
Aşa că nu sunt singurul orbete ---------- 100
Acoperiţi sau neacoperiţi ---------- 102
"Fraieristan" ---------- 103
Bietul miner bătrân pensionar ---------- 105
Fără să ţină seama de valori ---------- 106
Funcţionari cu lefuri plătite de popor ---------- 107
În opoziţie sau guvernând ---------- 109
Justificare ---------- 110
Ia un par de mă omoară ---------- 111
La fel ca "cetăţeanul turmentat" ---------- 112
La fel ca Pristanda "curat murdar" ---------- 114
La paştele cailor ---------- 115
Nu-s misogin ---------- 116
O lege samavolnic asumată ---------- 117
O cameră pe la Bruxelles ---------- 119
Nu te-ai priceput primare ---------- 120
O lege terfelită ---------- 122
"Piatra de moară" ---------- 123
Prin zăbăucul angajat la Stat ---------- 125
Protestul parcă e o ruşine ---------- 126
Se "umflă" Parlamentul cu redistribuiţi ---------- 127

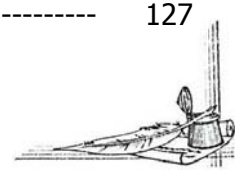

Să păcălească demisionând ---------- 128
Schimbând prioritatea ---------- 130
Senatul, Camera şi Dormitorul ---------- 131
Şi care nici cu bâta nu ne bate ---------- 132
Toţi invocând democraţia ---------- 133
Toţi, care mai de care... ---------- 135
Tot ceea ce se mişcă-n toată ţara ---------- 136
Un prostănac ---------- 137
Un "condamnat" pentru versificare ---------- 139
Veniţi să socializăm ---------- 140
V-aţi poticnit acum când s-a dat startul ---------- 142
Vreau altă Constituţie a ţării ---------- 143
Vulpoiul coabitant ---------- 144
Au fluturat contribitivitatea ---------- 146
Când ţi-a fost demonstrată neputinţa ---------- 147
Justiţia captivă în propria-i grădină ---------- 149
Doar până când ne veţi stârni mânia ---------- 150
Hârjoana ---------- 152
Demolatorul ---------- 153
De când Monica zice că-i Mandela ---------- 155
Buldogul, bretonata şi blondina ---------- 156
Noi stăm şi comentăm cu frica-n sân ---------- 157
Prin parşivenia democraţiei ---------- 158
Spionul şi stabilitatea ---------- 160
Prezumţia de nevinovăţie ---------- 161
Rentabilitatea mapei ---------- 163
"Frangantul" ---------- 165
Pluguşorul concediaţilor ---------- 166

Aprecieri critice ---------- 169

Cuprins ---------- 172

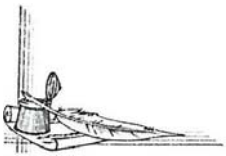

PRINTED IN ROMANIA

Tipar digital realizat la:

EDITURA ŞI TIPOGRAFIA PIM
Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr. 4, Iaşi – 700497
Tel.: 0730.086.676; Fax: 0332.440.730
E-mail: editura@pimcopy.ro
www.pimcopy.ro

Adrian ANGHELESCU

Cu sufletul tot mai întinerit

Ca şi-un copac bătut de vânt şi ploi
Care rămâne toamna desfrunzit,
Aidoma suntem bătuţi şi noi,
De timpul ce se scurge-n infinit.

Însă copacul iarăşi înfrunzeşte
Atunci când vremea se-mprimăvărează
În timp ce omul tot încărunţeşte
Şi ridurile peste el se-aşează.

Doar sufletul îi tot întinereşte
Lângă copacii care-l înconjoară,
Când totul împrejur se înverzeşte
Neţinând cont de timpul care zboară

Şi, primăvară după primăvară,
Până când drumul se va fi sfârşit,
Noi toţi purtăm a timpului povară
Cu sufletul tot mai întinerit.